

Hikaye/Masal

Darhane Çorbası

Devrin sultanı, Ramazan ayında, bir gün tebdil-i kıyafetle şehri dolaşmaya çıkar. Yanında başveziri vardır. Sultan; Paşa, akşam ezanı kimin kapısının önünde okunursa o evde iftar edelim, der. İftar vakti yaklaşmıştır. Ara sokaklara girerler. Her evin kapısının önünde bir kişi beklemektedir. Bir misafir bulup evlerine iftar için çağıracaklar. Başkalarına iftar ettirmenin zevkine tadacaklar ve sevabını alacaklar. Sultan ve veziri kendilerini tanıtmadan, herkese selam vererek giderler. İftar topu atılıp akşam ezanı okunmaya başladığında, fakir ama gönlü zengin bir Müslümanın evinin önündedirler. Zaten ev sahibi de iftara birilerini çağırabilmek için orada beklemektedir. Sofra hazırlanmış.

Sıcacık taze ekmek, tuz ve mis gibi tüten bir çorba vardır. Tuzla iftarlarını açarlar, ekmek ve çorba ile karınlarını doyururlar. Çorba, sultanın çok hoşuna gitmiştir. Ev sahibine; “Bu çorba çok hoşuma gitti. Ne çorbasıdır bu?” diye sorar. Çok zeki ve firasetli olan ev sahibi, misafirinin Padişa olduğunu hemen anlamıştır; “Dar hane (fakir hane) çorbasıdır, sultanım” diye cevap verir. Bu zekice cevap padişahın hoşuna gider ve o fakiri ertesi gün, ikram ettiği çorbanın tası ile saraya davet eder. Adamcağız gelince, padişah emir verir ve doğruca Darbhane’ye gönderir. Orada tası ağzına kadar altınla doldururlar. Tekrar padişahın huzuruna getirdiklerinde, padişah adamın halini sorunca der ki: “Sultanım, darhanemize (fakirhanemize) teşrif buyurdunuz ve darhane çorbamızdan içtiniz. Bu çorba şimdi “Darhane” değil “Darbhane” çorbası oldu” der.

Darhane, Anadolu insanının dilinde “tarhana” olarak yerini alır.

Bazı yerlerde ise daha da kısaltılarak “tarana” olarak kullanılır.

GÖMLEK

Adam, bir doktora gidip son zamanlarda gözlerinin dışarıya fırladığını ve kulaklarının uğuldadığını söyleyerek yardım istedi. Doktor, adamı muayene ettikten sonra ciddi bir eda ile başını sallayıp: “Bademciklerinizin alınması gerekiyor!” dedi. Adam bademciklerini aldırdı; fakat bunun bir faydası olmayınca, başka bir doktora gitti.

Bu doktor ise adama bütün dişlerini çektirmesini söyledi. Adamcağız dişlerini toptan çektirdi. Ama ne gözlerinin patlaklığı geçti ne de kulaklarının uğultusu dindi. Adam üçüncü bir doktora görünmeye karar verdi. Bu doktor, adama altı aylık ömrü kaldığını söyleyince adam çok üzüldü. Madem yakında ölecekti, bari o zamanda kadar krallar gibi yaşamalıydı. Gıcır gıcır son model bir araba aldı, üniformalı bir şoför tuttu; şehrin en iyi otellerindeki bir daireye yerleşti. En lüks terziye 20 tane kostüm diktirdi. Hatta gömleklerini bile ısmarladı.

Gömlekçi:

“Kol 16, yaka 34” diye ölçülerini alırken adam:

“Yaka 33 diye” düzeltti.

Gömlekçi tekrar ölçüp “34” diye ısrar edince adam:

“Ama ben hep 33 yaka giyerim” dedi.

Bunun üzerine gömlekçi omuz silkip:

“Siz bilirsiniz!” dedi. “Ama be sizi uyarıyorum, 33 yaka

*giymeye devam ederseniz gözleriniz patlar, kulaklarınız
da uğuldar!”*

ANNEMİN SEVGİ HIZI

*Bakmaya hiç doyamam,
Anneciğim yüzüne.
Uzanırım her zaman,
Yumuşacık dizine.
Bakmazsın evladının
Olur olmaz nazına.
Elime diken batsa,
Uyku girmez gözüne.
Ömür boyu muhtacım,
Bal tatlısı sözüne.
İnan ki dayanamam,
Bir damlacık sızına.
Yetişmek mümkün değil,
Senin sevgi hızına.
Sonsuz güzellik katmış,*

*Yüce Rabbim özüne.
Dünyaları değışmem,
Ayağının tozuna.
Bakmaya hiç doyamam,
Anneciğim yüzüne.*

Yusuf DURSUN

Anzak Askerinin İbretli Mektubu

Bir anzak askerinin Çanakkale savaşı sırasında ailesine yazdığı mektup.. 10 AĞUSTOS 1915 – GELİBOLU

Sevgili ve bir zamanlar mutlu ailem;

Gelibolu cehenneminden hepinize merhaba! Bu mektubu size yazmak niyetinde değildim. Aslında ben artık kimseyle konuşmak kimsenin, kimsenin yüzünü görmek istediğimden de emin değilim. Hem siz benim buraya cehennem dediğime bakamayın burası hakikaten güzel bir yer. Üzerleri toz toprakla örtülmeden önce zeytin ağaçlarının bolluğu, savaşa aldırmadan her yanda pıtır pıtır açan kırmızı gelinciklerin neşesi, akşamları yarımadayı kızıla boyayarak batan güneşin insanın içini acıtan güzelliği ve bir de Gelibolu bülbülleri. Gelibolu'da hâlâ un ufak olmadan kalan küçük bir ruh parçam mevcutsa bunu bülbüller sağlamıştır. Eğer o sırada bir Türk öldürmüyor ya da Türkler tarafından öldürülmüyorsak, Gelibolu'nun muhteşem gurubunu seyrediyoruz. Ege Denizi'nin içine gömülen güneşin biraz önce Pasifik Okyanusu' dan yükselerek Yeni Zelanda' da ki ertesi günü aydınlattığını bilmek insanın canını acıtıyor. Fakat bu acı hissi çok kısa sürüyor, sonra yeniden katılaşıyorum. Artık saatlerce hiçbir şey hissetmiyor ve duymuyorum. Bu arada sadece bakıyor, saklanıyor, ateş ediyor, süngü takıyor, düşman öldürüyor, bit ayıklıyor,

yemek diye verdikleri kuru bisküvi, kraker, kuru et parçalarını kemiriyor, zaman olursa yatıyor, çok ender olarak da uyuyorum. Ben artık sadece bir Anzak askeriyim. Ne sevdiğim şarkılar, yemekler, kokular ne de sevdiğim insanlar... Ben artık bir sayıyım. Yaşayan bir sayı. Ölürsen o zaman da bir sayı olacağım. 'Vatan uğruna kahramanca' ölmüş bir sayı. Kahramanca ve vatan uğruna! Kahramanlık mı' Hadi yaa. Kahramanlık zorla olmaz. Vatana gelince... Burası Türklerin vatani ve bu savaş bizim savaşımız değil. Bizler İngilizlerin de söyledikleri gibi sadece 'hevesli oğlan çocukları'yız. Asıl kahraman olan Türkler. 'Johnny Türk' dediğimiz Türkler vatanlarını savunmak için bize karşı çok ağır şartlar altında direniyorlar ve kahramanca ölen asıl onlar. Geçen hafta ölüleri gömmek için karşılıklı ateş kes ilan edildiğinde ilk defa Türkleri yakından ve canlıyken gördük. Türkler bize anlatılan canavarlara benzemiyordu. Onlar da gözlerinde endişe ve keder olan genç insanlardı. Onlarında arkalarında bekleyen üzüntülü aileleri, yaşlı anne-babaları, karıları belki de sevgileri vardı. Onlar da yaralanınca acı çekiyor, onlar da gencecik hayallerini bırakıp ölüyorlar. Türkler de insandı . Bana süt ikram eden iki Türk'e ben de konserve et verdim, ama kabul etmediler. Bu sığır etidir dediysem de inanmadılar. Aslında anlamadılar. O zaman ellerimle kafama boynuz yapıp öküz gibi böğürdüm. Güldüler. Ben

de güldüm. Orada savaş meydanında etrafımız askerlerin cesetleriyle doluydu, biz düşmandık ve birbirimize gülüyorduk. Bana süt ikram eden Türklerden bir 'sen no İngiliz' diye şaşırarak sordu. 'Ben İngiliz değilim' dedim. Sonra elini uzattı 'ben TÜRK' dedi. Bana uzatılan eli tuttum. Orada, Gelibolu'nun en kanlı savaşlarının yapıldığı o tepede, el sıkıştık. Ben artık bu adamla nasıl düşman olabilirdim' Ben bu adamla neden düşman olmuştum ki' Düşmanım o anda artık arkadaş Türk olmuştu. Ben bu savaşta ölmeyi reddediyorum. Bu benim savaşım değil. Fakat yaşamak için de hiç isteğim kalmadı.

Allahım günahlarımı affet.

Hepinizi çok seviyorum.

Ebediyen sizin oğlunuz.

Alistair John TAYLOR

GELİBOLU 1915

Geçen hafta ölüleri gömmek için karşılıklı ateş kes ilan edildiğinde ilk defa Türkleri yakından ve canlıyken gördük. Türkler bize anlatılan canavarlara benzemiyordu. Onlar da gözlerinde endişe ve keder olan genç insanlardı. Onlarında arkalarında bekleyen üzüntülü aileleri, yaşlı anne-babaları, karıları belki de sevgileri vardı. Onlar da yaralanınca acı çekiyor, onlar da gencecik hayallerini bırakıp ölüyorlar. Türkler de insandı .

Issız ada

Bir gün okyanusta yol alan bir gemi kaza geçirerek battı. Gemiden tek bir kişi sağ kurtuldu. Dalgalar bu adamı küçük ıssız bir adaya kadar sürükledi.

Adam ilk günler kendisini kurtarması için Allahü Teala'ya yalvardı ve yardım bulurum umuduyla ufka baktı. Ama ne gelen oldu ne giden...

Daha sonra rüzgardan yağmurdan ve vahşi hayvanlardan korunmak için ağaç dallarından ve yapraklarından bir kulübe yaptı. Sahilde bulduğu gemiden arta kalan konserve pusula gibi eşyaları bu kulübeye koydu. Günler hep aynı şekilde geçiyordu. Balık avlıyor pişirip yiyor ve ufku gözlüyordu. Allahü Teala'ya dua ediyordu.

*Bir gün tatlı su getirebilmek için yola koyulmuştu.
Döndüğünde bir de ne görsün binbir emekle yaptığı ve tek
tutunduğu dal olan tahta kulübesi alevler içerisinde cayır
cayır yanıyordu... Başına gelebilecek en kötü şeydi bu.
Büyük bir üzüntü ile olduğu yere kt kaldı. Artık bu
ıssız adada başını sokabileceği bir kulübesi bile
kalmamıştı.*

*Bu zntyle: "Allahım ben şimdi ne yaparım" diye ağladı.
O geceyi üzüntü ve keder içinde geçirdi. Gözyaşları ile o
kadar dua ettiği halde bu olayı başına gelmesine bir
anlam veremedi.*

*Ertesi sabah erken saatlerde adaya yaklaşmakta olan bir
geminin düdük sesiyle uyandı. Onu kurtarmaya
geliyorlardı.*

*Benim burada olduğumu nasıl anladınız? diye sordu
bitkin adam kendisini kurtaranlara. Cevap onu hem
şaşırttı hem de çok utandırdı:*

"Dumanla verdiğiniz işareti gördük"

Gelecek sayı sizleri burada bekliyorum...

EKMEK DAVASI

Vaktiyle Bağdat'ta kıtlık olur. Açlıktan mecalsiz kalan bir fakir, içeriden ekmek kokusu gelen bir evin kapısını çalar: "Günlerdir ağızıma bir lokma girmedim. Allah rızası için bir ekmek verin" diye adeta yalvarır. Fakirin bu yalvarışına dayanamayan kadın, kızına "Al şu ekmeği, kapıdaki fakire veriver" der. Kızcağız, tandırdan yeni çıkan ekmeği fakir gence verir. Fakir, dua ederek hemen evine giderken yolda karşısına birisi çıkar "O ekmeği nereden aldın?" diye sorar. Fakir de, kendisine ekmek verilen evi tarif eder. Adam, ekmek verilen evin kendi evi olduğunu anlayınca, çok öfkelenir ve "böyle zamanda kimin evinde ekmek olabilir ki" diye söylenerek hışımla evine girer. 'O ekmeği, fakire kim verdi?' diye şiddetle bağırır. Kadıncağız korkudan, kızına bir şey yapmaz düşüncesiyle, biricik evladını işaret eder. Nankörlük ve cimrilik içine işlemiş olan adam, eline geçirdiği bir sopa ile kızının ekmek veren eline öyle bir vurur ki, kızcağızın eli felç olur. Öfkeyle "Ben herkese ekmek versem, bu evde ekmek mi kalır!" diye de bağırır, kızar...

Aradan seneler geçer. Elindeki nimete şükretmeyen adamın işleri bozulur. Nesi varsa satar fakat kendini iflastan kurtaramaz. Bu arada sıhhati bozulur, çalışamayacak bir

lokmaya muhtaç hale gelir. Bir gün kızına “Benim çalışacak ve dışarı çıkacak halim yok. Dışarı çık birisinden ekmek veya bir ekmek parası iste. Benden ümidi kesin” der. Ömründe kimseden bir şey istememiş olan iffetli kızcağız, utana, sıkıla çarşıya iner. Bir kenara çekilir ve beklemeye başlar. Uzun müddet kızcağızın orada beklediğini gören genç bir esnaf, yanına gelir “Sen masum birine benziyorsun. Burada mahcup bir halde kimi veya neyi bekliyorsun?” diye sorar. Kızcağız “Ekmeğimiz de, alacak paramız da yok. Bir tanıdık rast gelirse ekmek parası isteyeceğim” der. O esnaf, hemen elini cebine atar, hatırı sayılır bir para çıkartıp kızcağıza uzatır “Bunlarla istediğin kadar ekmek alabilirsin. Böylece, Rabbimin bana ihsan ettiği nimetin şükrünü ödemiş olurum” der.

Kızcağız, parayı alırken elinin birini saklar. Bu hal genç esnafın dikkatini çeker “Elinde bir rahatsızlık varsa, seni doktora götüreyim, tedavi ettireyim. Daha önce çok fakirdim, yiyecek bir lokma ekmeğe muhtaç idim. Rabbim bana çok ihsanda bulundu, zengin oldum. Rabbimin bu ihsanına karşı, şükür olarak Onun kullarına yardım etmek istiyorum. Saklama derdin ne ise söyle sana yardım edeyim...”

Kızcağız utana, sıkıla başından geçenleri anlatır. Fakire verdiği ekmek sebebiyle babasının eline sopa ile vurduğunu ve bu sebeple sakat kalıp evlenemediğini de

anlatır. Kızcağızdan bunları işiten genç esnaf, hemen komşularını çağırır ve:

“Komşular, bu kızcağızın elinin sakat kalmasına ben sebep olmuşum. Çünkü o ekmeği isteyen bendim. Elinin sakat kalmasına sebep olup da bu halde bırakmak, insanlığa sığmaz ve Allahü teâlâ da razı olmaz. Bu kızcağızın babası, elindeki nimete şükretmediği için, Allahü teâlâ onun dükkanını elinden alıp bana nasip etti. Şimdi imtihan sırası bende... Ben de aynı nankörlüğe düşmek istemem” der ve kızcağızı babasından istetip evlenir. Böylece kızcağızı ve ailesini sıkıntıdan kurtardığı gibi, Allahü teâlânın ihsanlarına da şükreder...

YİRMİ BEŞ KURUŞ

Seferberliğin ilânıyla beraber, Ayvalık'taki 9. Tümen'e bağlı 23.Alay ağırlıklarıyla birlikte Soma'ya gelerek, trenle Bandırma üzerinden Tekirdağ'a sevk edildi. 23.Alay'ın Burhaniye'de bulunan bir piyade taburu, mesafenin daha kısa olacağı hesabıyla, Burhaniye-Edremit-

Çanakkale yoluyla cepheye sevk edildi.

Bu tabur yürüyüşe geçmeden önce, geçecekleri yollara yakın köylere, gönderdikleri çavuşlar vasıtasıyla, geçecekleri gün ve saat belirtilerek, köylülerden asker için yemek hazırlamalarını, misafir olarak geceleyecekleri yerleri hazırlamalarını istendi. Böylece yürüyüş sırasında, asker için iâşe ve ibate (yeme ve barınma) telaşından bir ölçüde kurtulmuş olunuyordu.

Aynı şekilde, o yıllarda henüz bir köy olan Havran'a gelen çavuşlar, muhtardan kendilerine kaç kişilik, yemek ve yatak hazırlayabileceklerini sorunca. Muhtar; "Burasının köy olduğuna bakmayın. Burası büyük bir köydür. Sizin

taburun hepsini ağırlayabiliriz, yedirir içiririz.. Merak etmeyin..” deyince askerler, köyden ayrıldı.

Gerçekten de belirtilen günde Havranlılar, bir tabur askeri doyuracak kadar yemek hazırlamışlar, yetecek yerlerini hazırlamışlardı. Tabur Havran yakınlarına geldiğinde, Tabur Kumandanı, Edremit’in çok yakın olduğu ve çok daha büyük olduğunu düşünerek, Havran’a sadece bir bölük asker yollamıştı.

Bir taburluk hazırlanan yemek, bir bölüğe göre çok çok fazla gelmiş, artmış, hattâ ertesi güne bile kalmıştı.

Bir taburluk yatacak yer hazırlayan Havran Muhtarı, gelen askerleri sadece büyük evlere taksim ederek, küçük ve fakir evlere yük olmasın diye kimseyi göndermemişti.

Bölük kumandanı şöyle anlatıyor: “Ben her zaman, seferi durumlarda en geç yatar ve en erken kalkarım. Askerleri evlere dağıttıktan sonra, sokaklarda dolaşmağa

başladım. Yavaş yavaş evlerin ışıkları sönüyordu. Asker yatmağa, uyumağa başlamıştı. Aydınlatma olmadığı için sokaklar zifiri karanlıktı. En son birkaç evde ışık kalmıştı.

Onlar da sönünce ben de gidip yatacaktım. Sokakta, birden, iki büklüm, bastonuna dayanarak yürüyen, ihtiyar bir kadına rastladım. Neredeyse çarpışacaktık. Aklıma çeşit çeşit şeyler geldi. Kadına:

“Nene, sen bu saatte sokakta ne arıyorsun?” diye sordum.

“Evlatlarımı arıyorum... Oğullarımı arıyorum...”

“Kim senin evlâtların?”

“Dün bana muhtar, askerler gelecek, sana da misafir etmen için dokuz evlât vereceğim, dediği... Onlara yataklar hazırladım... Yemekler hazırladım...

Gelmediler... Onları arıyorum..”

Bir tabura göre hazırlık yapan muhtar, bir bölük asker gelince, ağırlık olmasın diye, bu ihtiyar nineye, misafir etmesi için asker yollamamış. O yıllarda, kadınların hiçbir sosyal güvenceleri yoktu. Kimsesiz kadınlar, çok zor durumda kalıyorlar, çok zor geçiniyorlardı. Hiçbir gelirleri olmayan, bu yaşlı ve yoksul insanlar, bazen zeytinler silkildikten sonra gidip yerlerde kalan zeytinleri toplayarak, biraz gelir elde etmeğe çalışıyorlar, buna da “başakçılık” deniyordu. Bu nene de böyle birisi olduğu için, muhtar acımış, ona kimse göndermemişti. Ama nene büyük sevinç içinde dokuz kişilik yer hazırlamış, yiyecek hazırlamıştı.

“Nenenin çok üzüleceğini anladığımdan, ışıkları henüz sönmemiş bir eve gidip, daha yatmamış olan dokuz askeri neneyle birlikte yolladım... Kadıncağz nasıl sevindi bir görseniz...

Ertesi gün sabah erkenden bölüğü yol üzerinde topladım, yoklamayı yaptıktan sonra, tam yürüyüş emri verecekken, iki büklüm, yaşlı bir kadın, bastonuna dayanarak elinde bir torba yanıma geldi. Galiba akşam karşılaştığım nene idi.

“Kumandan oğlum, bu torbada, evdeki bütün zeytinleri ne varsa koydum. Üstüne de biraz çökeleğim vardı onu koydum... Bunları benim asker oğullarıma yedir emi...”
Almasam, nenenin çok üzüleceğini anladığımdan, çavuşlardan birine işaret edip, elindeki torbayı aldırđım. Nene bu sefer, sevinç içinde, avucunda sımsıkı tuttuğu bir mendili açtı. İçinden tek bir yirmi beş kuruş çıktı. Bana uzattı.

“Kumandan oğlum... biliyorum, çok az. Ama bütün param bu kadar... Bunu al, benim asker oğullarıma, hiç olmazsa bir çay içir, olur mu?..”

Şaşırdım.. Biliyordum ki, nenenin başka parası yoktu... Bütün servetini getirmişti. Yirmi beş kuruşu aldım. Kaldırarak bölüğe gösterdim..

“Bölük... Bakın neneniz, size bütün servetini bağışladı.. Bunu ona helâl ettirin..!”

“Yürüyüş emrini verdim.. Nene arkamızdan el sallıyordu.. Bölüğüm.. O yirmi beş kuruşu helâl ettirdi... Yarısından çok fazlası Çanakkale’de, Gazze’de şehit oldu... Bu millet böyle bir millettir... Dün öyleydi... Kim ne derse desin, bugün de öyle...

Masal

Kırık Vazo

Adam, hanımına doğum gününde bir vazo hediye etti. Dar ağızlı, uzun, gösterişli bir vazoydu. Kadın, bu değerli ve pahalı hediyeı çok beğendi. Onu evin en güzel yerine koydu. Ertesi gün alışverişten dönünce koyduğı yerde, sehpanın üzerinde göremedi. Kocasının, dün vazoyla birlikte getirdiğı kırmızı güller vazonun içinden çıkmış, oturma odasında yerlere saçılmışlardı. Hemen seslenerek oğlunu çağırdı.

Yedi yaşından büyük göstermeyen bir erkek çocuğı koşarak yanına geldi. “Vazo nerede?” diye sordu oğluna. “Ben onu kırdım” dedi çocuk. “Parçalarını da toplayıp çöpe attım. Hiç bir yer kirlenmedi anne. Çiçeklere de bir şey olmadı.”

Kadın birden deliye döndü. Bir süre söylenip durdu. Bu sinirinin geçmesine yetmemiş olmalı ki, üç dakika sonra çocuğun yakasından tutmuş çılgınca sarsmaya başlamıştı. “Nasıl yaparsın! Baban onu daha yeni almıştı. Fiyatından haberin var mı?” Ardından bir tokat patlattı çocuğun suratına. Çocuk titredi. İkinci bir tokat yemekten korkar gibi elini kaldırıp indirdi.

“Ben onu kırmadım” diye itiraf etti aniden. Sol yanağı, yediğı tokadın şiddetinden alev alev yanıyordu.

“Orada koltuğun arkasında” derken göz yaşlarına hakim

olamadı. Sonra koşarak odasına gitti.

Kadın olduğu yerde kalakaldı.

-Acaba doğru muydu söyledikleri?!

– Gidip koltuğun arkasına baktı. Vazo orada duruyordu işte. Sapasağlamdı ve üzerinde bir çizik bile yoktu. Birden müthiş bir pişmanlık duymaya başladı. Çocuğuna vuran eli, tıpkı oğlunun sol yanağı gibi alev alev yanmaya başlamıştı.

Peki neden böyle bir şey yapmıştı. Neden vazonun kırıldığını söylemişti durduk yere. Düşünerek işin içinden çıkamayacağını anlayınca doğruca onun odasına gitti. Çocuk yatağa uzanmış, dizlerini karnına çekmiş, sırtı duvara dönük ağlamaya devam ediyordu. Annesi onu kaldırmaya çalıştı. Çocuk inat etti ve kendisini, onun kollarından kurtararak yine yatağa attı. Sonunda kadın pes edip, oraya öylece oturdu.

“Niye yaptın?” diye sordu. O da, yattığı yerden, doğrulmadan anlatmaya başladı. “Bu gün okulda bir çocuk, annesinin en güzel porselen tabağını kırmış. Annesi de ona çok kızmış. Ben de ona dedim ki, eğer böyle bir şey yapsaydım, annem bana hiç kızmazdı. Çünkü beni çok seviyor. O da, yaparsan görürsün dedi bana.” Sözlerini bitirince yine ağlamaya başladı.

Kadın en yumuşak sesiyle “Bebeğim,” dedi çocuğu kucağına alırken. Çocuk bu kez hiç itiraz etmedi.

Uslucacık başını annesinin göğsüne koydu ve hıçkırarak

ağlamaya devam etti. “Söz oğlum, bir daha bir şeyi kırarsan sana hiç kızmayacağım.” Bu vaat, çocuğun küskünlüğünü önlemek için oldukça iyiydi.

Çünkü ikisi de her an evde bir şeylerin kırılabileceği ihtimalinin farkındaydılar.

“Hiç kızmayacaksın ama!” dedi çocuk.

“Hiç!” dedi annesi.

“Söz mü?”

“Söz oğlum, hiç kızmayacağım.”

Oğlu birden yataktan atlayıp, koridora koştu. İçeriden büyük bir şangırtı geldi. Kadın koşarak oraya gitti ve gördüğü manzara karşısında adeta bir şok yaşadı. Az önce pırıl pırıl parlayan o canım vazo şimdi paramparça olmuş, odanın her yerine dağılmıştı. Vazodan çıkan küçük bir süper kahraman maketi, parçalarla birlikte yerde duruyordu.

“Bu gün içine kaçmıştı” dedi çocuk. “Çıkartamadım, elim sığmadı. Söz verdin kızmayacaksın. Hem zaten tokatı peşin yedim.” Sonra maket oyuncağını kaptığı gibi dışarı fırladı. Arkadaşları oynamak için onu bekliyorlardı.

Menkıbe – Kanunî'nin Sandal Gezisi

*Kânûnî Sultan Süleyman Han, bir gün kayıkla Boğaz'da
gezmeye çıkmıştı.*

*Ortaköy hizâsına gelince kıyıya yanaşıp, bir adam
göndererek Yahyâ Efendiyi
davet etti. O da yanında bir ahabbı ile gelip kayığa
bindiler. Birlikte giderlerken,
Yahyâ Efendinin ahabbı, devamlı olarak Kânûnî'nin
parmağında bulunan çok
kıymetli bir yüzüğe bakıyor ve bu bakış dikkati çekiyordu.*

*Kânûnî bu hâli farkedince, parmağındaki o kıymetli
yüzüğü çıkarıp;*

*-Siz gâliba, bunu merak ettiniz, alıp daha yakından, bakıp
inceleyiniz, dedi.*

*O zât yüzüğü aldı. Evirip çevirdikten sonra, denize
atıverdi.*

Yahyâ Efendi hâriç, kayıkta bulunanlar çok hayret ettiler.

Biraz sonra o kişi inmeği arzu etti

Bir müddet gittikten sonra, o zât inmek istediğini

bildirince,

Pâdişâh kayıkçıya;

-Kıyıya yanaş, dedi.

Kayık kıyıya yanaştı. O zât, ineceği sırada denizden bir avuç su alıp Sultana uzattı. Avucunda biraz önce denize

attığı yüzük vardı. Yahyâ Efendi hâriç, kayıkta bulunan

herkes, yine çok hayret ettiler. Kânûnî, elini uzatıp yüzüğü alınca, o zât birdenbire gözden kayboluverdi.

Kânûnî, Yahyâ Efendiye dönüp;

-Ağabey, ne oluyor, bu olanlar nedir ki? dedi.

O da;

-Efendim gördüğünüz, Hızır aleyhisselâm idi, dedi.

Bunun üzerine Kânûnî;

-O hâlde, bunu ne için, daha önce demediniz, bizi niye tanıştırmadınız?" deyince,

Yahyâ Efendi;

-O kendini, tanıttı, lâkin siz tanımakta, geç kaldınız hünkârım, buyurdu.

Terzi ve İhtiyar

Genç adam iyi bir terziymiş. Bir dikiş makinesi ve küçücük bir dükkânı varmış. Sabahlara kadar uğraşıp didinir ama pek az para kazanırmış. Çok soğuk bir kış gecesi dükkânı kapatırken elektrik sobasını açık unutmuş ve çıkan yangın onun felaketi olmuş. Artık ne bir işi varmış ne de parası.

Günler boyu iş aramış ama bulamamış... Yük taşımış, bulaşıkçılık yapmış, yine de evinin kirasını ödeyecek kadar para kazanamamış. Sonunda ev sahibinin de sabrı taşınca, küçük bir bavula sığan eşyalarıyla sokakta bulmuş kendini...

Mevsim kış, hava ayaz olsa da genç adamın köşedeki parktan başka gidecek yeri yokmuş. Bir sabah iş arayacak derman bulamamış bacaklarında. Açlıktan ve soğuktan bitkin bir şekilde bankta otururken, kocaman bir araba

yanaşmış kaldırıma. Arka kapıyı açmaya çalışan şoförü kızgınlıkla yana itmiş arabadan inen yaşlı adam, “Yalnız bırakın beni, parkta dolaşırsam belki sinirim geçer” diye söylenmiş.

Zengin bir işadamı olduğu her halinden belli olan ihtiyar, birkaç adım attıktan sonra bankta titreyen terziyi görmüş. Terzi, adamın üzerindeki paltoya bakıyormuş dikkatle. Birden siniri geçiveren ihtiyar, “Zavallı adamcağız kim bilir nasıl üşüyordur, ona nasıl yardım etsem acaba?” diye düşünmeye başlamış.

Oysa terzinin düşlediği paltonun sıcaklığı değilmiş. O, çok kalın ve kaliteli bir kumaştan üretilen bu paltonun sahibine hiç de yakışmadığını ve onun vücuduna uygun şekilde dikilmediğini düşünüyormuş. Yaşlı işadamı, terzinin yanına yaklaşp,

“Ne o evlat, bu ayazda parkta donmuşsun. İstersen paltomu sana verebilirim” deyince, “Hayır, teşekkür ederim. Ben sadece bu paltonun size göre olmadığını düşünüyordum. Kumaşı fazla kalın ve sizi olduğunuzdan şişman göstermiş” diye cevap vermiş terzi.

Yaşlı adam bu cevabı alınca hayli şaşırmış. Çünkü o da üzerindeki paltoya onca para ödediği halde kendisine bir türlü yakıştıramıyormuş.

“Soğuktan titrerken nasıl böyle bir şeye dikkat edebiliyorsun?” diye soran yaşlı adam, “Ben terziyim”

cevabını alınca “Benimle gel, hayat hikayeni yolda anlatırsın” diyerek arabaya bindirmiş bizim terziyi.

Bu karşılaşma, terzinin hayatındaki dönüm noktası olmuş. Böyle yetenekli bir insanın işsiz ve evsiz kalmasına çok üzülen iyiliksever yaşlı adam, terziye bir dükkan açmasına yetecek kadar para vermiş. Bunun karşılığında tek istediği kendi giysilerini bu genç adamın dikmesiymiş. Terzi yeniden bir işe hem de kendi işine başlamanın heyecanı ile deliler gibi çalışmaya başlamış. Bu arada yaşlı işadamı da desteğini esirgemiyor, onu kendi çevresinden zengin kişilerle tanıştıtararak yeni siparişler almasını sağlıyormuş. Küçük dükkân önce kocaman bir modaevine dönüşmüş, sonra da pek çok ünlü marka için üretim yapmaya başlamış. Terzi artık “ünlü işadamı” diye anılır olmuş.

Bir gün ihtiyar adam onu ziyarete gitmiş. Terzi çok büyük bir iş bağlantısı yapmak üzere yurt dışına gidecekmiş ve uçağa yetişmesine az bir zaman varmış. Biraz sohbet ettikten sonra yaşlı adam birden fenalaşmış, kalp krizi geçiriyormuş. Hemen bir ambulans çağırılmış. Yeni işadamımız büyük işi kaçırmak istemiyormuş, ama velinimetini olan yaşlı adamı bırakmaya da gönlü razı olmamış. Hemen seyahatini iptal etmiş. İhtiyar ile birlikte oturmuş ambulansa, hastanede günlerce başında beklemiş. Uzun süre sonra açmış gözlerini ihtiyar. Hayati

*tehlikeyi atlatmış, başında eşi, oğlu ve terzi bekliyormuş.
Gözgöze gelince İhtiyar gülümsemiş. “Terzi, sadece elbise
değil, gönül yapmayı da biliyor” demiş.*

MESCİD-İ AKSA'DA NÖBETİ SÜRDÜREN SON OSMANLI

Yıllar önceydi, sene 1972

O zamanlar genç bir gazeteciydim. Türkiye'den bir grup insan, İsrail'e resmi ziyarette bulunuyorlardı. Biz de gelişmeleri izlemek için oradaydık. Bir sıcak Mayıs akşamıydı. Her ziyarette olduğu gibi sıradan bir işti anlayacağınız.

Ziyaretin dördüncü günü bize tarihi ve turistik yerleri gezdirmeye başladılar; kafil olarak Mescid-i Aksa'ya vardık. Heyecanlanmıştım asırlık merdivenlerden yukarı çıkarken. Üstteki avluya 'on iki bin şamdanlı avlu' diyorlar. Yavuz Sultan Selim Han, Kudüs'e gelince bu avluda on iki bin şamdan mum yaktırmış. Koca Osmanlı ordusu yatsı namazını o mumların ışığında kılmış, adı oradan geliyor.

Avlunun kenarında biri dikkatimi çekti. Doksan yaşlarında bir adam... Üzerinde kendinden daha yaşlı bir asker üniforması; her yanı yama içinde, hatta bazı yamaların bile tekrar yamanmış olduğu bir elbise... Asırlık ağaçların gövdesindeki halkalar misali yamaları yaşını göstermeye çalışıyordu sanki.

Orada ayakta bekliyordu, sırtına zorla yapıştırılmış gibi duran hafif kamburu da olmasa dimdik duracaktı. İki metreye yakın boyu ile yaşlıydı ama bir o kadar da vakur. Şaşırmıştım.

Acaba bu adam bu sıcakta güneş altında neden dikilip duruyor' dedim içimden. Bizi gezdiren rehber sordum; 'Ben kendimi bildim bileli her gün buraya gelir. Akşama kadar bekler. Ne kimseyi dinler, ne de kimseyle konuşur. Sadece bekler, delinin teki herhalde.' dedi. Bu yaşta bu sıcakta sebepsiz beklemeyeceğini biliyordum. Bembeyaz sakalının hafif titremesi rüzgardan mıydı, senelerin bedene yüklediği ağır yükten mi bilemedim. Kafasında eski bir kalpak, sanki kanatlanıp gidecek bir kumru misali bekliyordu.

Konuşmakla konuşmamak arasında kararsız kaldım. Yanına yaklaştığımı fark etti, ama kımıldamadı. 'Selamün aleyküm baba.' dedim. Başını biraz bana doğru çevirdi, durakladı ve çatallanmış titrek bir sesle "Aleyküm selam oğul." dedi. 'Hayırdır baba sen kimsin, burada ne

yapıyorsun?’ dedim. “Ben...” dedi titreyen bir sesle. **“Ben, Osmanlı Ordusu, Yirminci Kolordu, Otuz Altıncı Tabur, Sekizinci Bölük, On Birinci Ağır Makineli Tüfek Takımı Komutanı Onbaşı Hasan’ım.”** Sesinde titreme kalmamıştı. Genç bir askerin tekmil vermesi gibi tekrarladı: **“Ben İğdırlı Onbaşı Hasan’ım. Bizim bölük Cihan Harbi’nde Kanal Cephesi’nden İngiliz’e saldırdı. Cânım ordu Kanal’da yenildi. Artık geri çekilmek elzem idi. Ecdat yadigârı topraklar bir bir elden gidiyordu. İngiliz, sonra Kudüs’e dayandı, şehri işgal etti. Biz de Kudüs’te artçı bölük olarak bırakıldık.”** dedi.

Osmanlılar, İngiliz girinceye kadar geçen zaman içinde mübarek belde yağmalanmasın diye oraya bir artçı bölük bırakır. Eskiden bir kenti ele geçiren devlet, asayiş görevi yapan yenik ordu askerlerine esir muamelesi yapmazmış. Zaten İngilizler de Kudüs’ü işgal ettikleri zaman halk çok tepki göstermesin diye küçük bir Osmanlı birliğinin şehirde kalmasını istemişler.

Sonra anlatmayı sürdürdü: **“Bizim artçı bölük elli üç neferdi. Mütarekeden (Mondros Ateşkesi) sonra ordunun terhis edildiği haberi geldi. Başımızda kolağamız (yüzbaşı) vardı. ‘Aslanlarım, devletimiz müşkül vaziyettedir. Şanlı ordumuzu terhis ediyorlar, beni İstanbul’a çağırıyorlar. Gitmem gerek,**

gitmezsem mütareke emrini çiğnemiş, emre itaatsizlik etmiş olurum. İçinizden isteyen memleketine avdet edebilir, ama beni dinlerseniz sizden tek isteğim var: Kudüs bize Sultan Selim Han Hazretleri'nin yadigârıdır. Siz burada nöbeti sürdürün. Sonra halk 'Osmanlı da gitti, bundan sonra bizim halimiz nice olur!' demesin. Fahri Kâinat Efendimiz'in ilk kiblesini Osmanlı da terk ederse gâvura bayramdır. Siz, İslam'ın şerefini, Osmanlı'nın şanını ayaklar altına aldırmayın.' dedi.

Bölüğümüz Kudüs'te kaldı. Sonra upuzun yıllar bir anda bitiverdi. Bölükteki kardeşler teker teker Cenab-ı Hakk'ın rahmetine kavuştu. Düşman değil de yıllar biçti geçti bizi. Bir ben kaldım buralarda. Bir ben, koca Kudüs'te bir Onbaşı Hasan." dedi.

Alnından akan ter, gözyaşına karışıyor, kırış kırış olmuş yüzünde kendi yol bulup akıyordu. Konuşmaya devam etti: "Sana bir emanet var oğul, nice yıldır saklarım. Emaneti yerine teslim eden mi?" dedi. 'Elbette' dedim. Sanki Türkiye'ye haber göndermek için birini bekliyordu. "Anadolu'ya vardığında yolun Tokat sancağına düşerse Mescid-i Aksa'ya beni nöbetçi bırakıp burayı bana emanet eden kolağam Mustafa Kumandanımın yanına git. Ellerinden benim için öp ve de ki: 'Kudüs'ü bekleyen 11. Makineli Takım Komutanı İğdırlı Onbaşı Hasan o günden bu yana bıraktığın yerde nöbetinin başındadır. Nöbetini

terk etmedi, tekmili tamamdır hayır dualarınızı beklemektedir kumandanım.’ de.” ‘Tamam’, dedim. Bir yandan gözyaşlarımı gizlemeye, öte yandan dediklerini not almaya çalışıyordum.

*Nasırlı ellerine sarıldım sonra öptüm öptüm. **Allah’a emanet ol baba’** dedim. “Sağ olasın oğul. Bizim için dünya gözü ile o mübarek Anadolu’yu görmek mümkün değil. Var sen selam götür tanıdık tanımadık herkese.” dedi. Kafiye geri döndüm, sanki bütün tarihimiz kitaplardan canlanmış da karşıma çıkmıştı. Rehber durumu anlattım, inanmadı. Adresimi verdim, bu askeri takip etmesini, bir şey olursa bana mutlaka haber etmesini istedim.*

Türkiye’ye gelince verdiğim sözü yerine getirmek için Tokat’a gittim. Askerî kayıtlardan Kolağası Mustafa Efendi’nin izini buldum. Vefat edeli yıllar olmuştu. Sözümü yerine getirememiştim. Ardından seneler birbirini kovaladı. 1982’de bir gün ajansa geldiğimde bir telgrafım olduğunu söylediler. Rehberden gelen bir tek cümle yazılıydı:

“Mescid-i Aksa’yı bekleyen son Osmanlı askeri bugün vefat etti.”

İlhan Bardakçı / Tarihçi

Kütüphaneci Mustafa

Yıl 1943.

Genç Mustafa'nın tayini kütüphaneci olarak Ürgüp Tahsin Ağa Kütüphanesi'ne çıkar. Devlet memurluğu o dönemde süper bir şey, çünkü özel sektör falan yok. Bizimki kütüphanede heyecanla okurları bekler; bir gün olur, beş gün olur, gelen giden olmaz.

Etraftakilerle konuşur, herkese anlatır:

*“Bakın kütüphane bomboş duruyor, gelin kitap okuyun.”
Gelen giden olmaz. Amirlerine durumu bildirir.*

– Kardeşim otur oturduğun yerde, maaşını düzenli alıyor musun, almıyor musun?

– Alıyorum.

– Eee, o zaman ne karıştırıyorsun ortalığı, gelen giden olsa maaşın mı artacak? Başına daha fazla bela alacaksın, o kütüphaneye yıllardır kimse gelmez zaten...

23 yaşındaki genç memur “Ne yapayım, ne yapayım?” diye düşünür durur. Sonunda aklına bir fikir gelir, eşine söyler. Eşi önce “Deli misin bey?” der, ama kocasının bir şeyler üretme, işe yarama çabasını yakından görünce fikri kabullenir.

O dönemde önüne çıkan bürokratik engelleri bir bir aşar. Bürokratları ikna eder ve bir eşek alır.

*İki tane de sandık yaptırır. İki sandığa, kalınlığına göre 180-200 kitap sığar. Sandıkların üstüne “**Kitap İade Sandığı**” yazar. Kitapları eşeğe yükler ve köy köy gezmeye başlar.*

Kütüphaneye de bir yazı asar:

“Sadece Pazartesi ve Cuma günleri açıyoruz.”

Köydeki çocuklar şaşırır.

Eşeğe bir sürü kitap yüklemiş bir amca, o gariban çocukların küçücük ellerine kitapları verir.

“Çocuklar bunları okuyun, aranızda da değişsin. On beş gün sonra aynı gün gelip alacağım. Aman yıpratmayın, diğer köylerdeki arkadaşlarınız da okuyacak” der.

Mustafa artık Ürgüp’teki kütüphanede bir iki gün durmakta, diğer günler eşeği Yüksel’le köy köy gezmektedir.

Köylerdeki çocuklar Eşekli Kütüphaneciyi her seferinde alkışlarla karşılarlar. Kalpleri küt küt atar heyecandan, sevinç içinde yeni kitapları beklerler. Mustafa Amca’nın ünü etrafa yayılır. Diğer devlet memurları makam odalarında sıcak sıcak otururken, Mustafa eşeği ile birlikte ter dökmektedir.

*Zamanla insanlar kütüphaneye de gelmeye başlar.
Mustafa bakar ki kütüphaneye hanımlar hiç gelmiyor.
Ünlü dikiş makinası firmaları Zenith ve Singer'e mektup
yazar:*

*“Bana dikiş makinesi yollayın, firmanızın adını
kütüphanenin girişine kocaman yazayım“ der. Zenith
dokuz tane, Singer bir tane dikiş makinesi yollar (ilk
sponsorluk faaliyeti). Salı günlerini kadınlar günü yapar.
Kumaşı alan kadın kütüphaneye koşar. On makine
yetmediği için sıra oluşur. Sırada bekleyen kadınların
eline birer kitap verir, beklerken okusunlar diye. Okuma-
yazma oranının düşüklüğünü görünce okuma yazma
kursları vermeye başlar. Halıcılık kursları başlatır,
bölgede halıcılığı canlandırır. Bu arada resmi kurumlar,
Mustafa hakkında dava açar, “kendi görev tanımı dışında
davranıyor” diye. 50 yaşına gelen Mustafa Amca baskıyla
emekli edilir.*

*Mustafa Amca köylüler arasında efsane olur, yıllar
geçtikçe köylerdeki çocuklarda okuma aşkı yerleşir. 2005
yılında Mustafa Amca vefat eder. Tüm Nevşehir çok
üzülür, aralarında toplanırlar. Ürgüp'e Merhum
Kütüphaneci Mustafa Güzelgöz adına anıt yaparlar.*

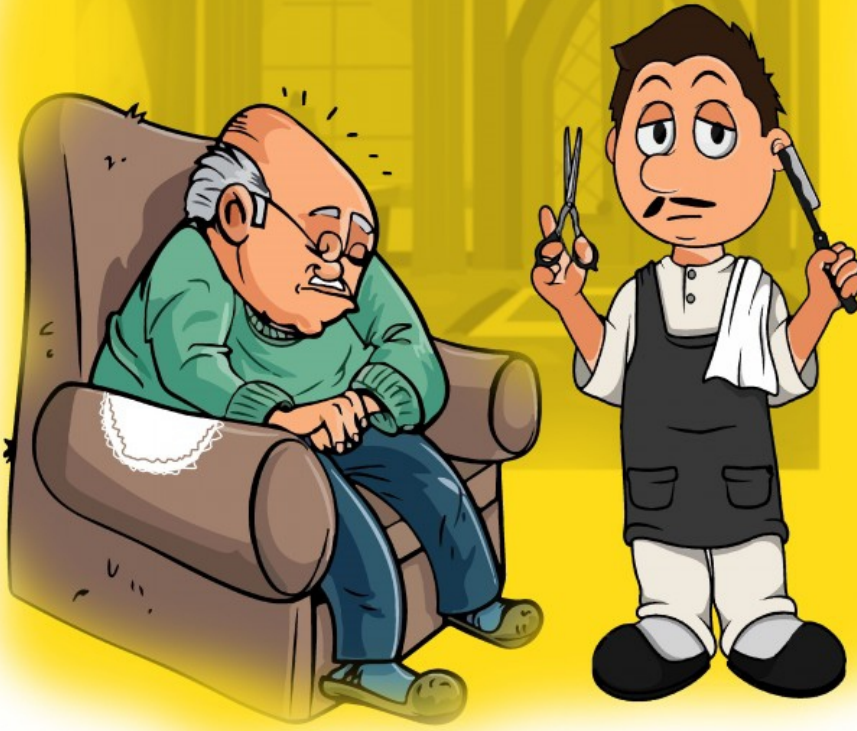
*Aslında girişimcilik nedir biliyor musunuz?
Bulunduğunuz yere yenilik katmanızdır.*

Mutlaka adım atmalısınız.

Bakın Nevşehir'den ve bu ülkeden nice müdür, amir, vali, bürokrat, milletvekili, politikacı geçti; binlercesinin adını kimse hatırlamaz ama Mustafa Güzelgöz ve sevimli merkebi hizmetleriyle iz bırakmış. Anıtları bile var.

Zengin Adam ve Doktor

Zengin adam ve doktor

Zengin yaşı bir adam bir sabah müthiş bir baş ağrısıyla uyanır, ilaç alır, geçmez. Bir iki gün bekler, ağrı devam eder. Doktor çağrılır. Doktor muayene eder, ağrının sebebini anlayamaz sadece ağrı kesiciler verip, gider.

Fakat adamın baş ağrısı geçeceğine daha da artarak sürer. Baş ağrısının yanında gözleri de yaşarmaya baslar. Başka doktorlar çağrılır. Adam ağrıyı kesene servet vaat eder.

Ama doktorların hiçbiri ağrıyı kesemediği gibi sebebini de bulamaz.

Baş ağrısından geceleri de uyuyamayan adam iyice kötüleşmiştir. Baş ağrısı ve devamlı gözyaşları hayatı çekilmez kılmıştır. Tedavi için yurtdışına da giderler, hastanede uzun bir süre kalır, çeşitli testler yaparlar bir türlü doktorlar teşhis koyamaz.

Memleketine evine dönmesini orda dinlenmesini daha doğrusu son günlerini evinde geçirmesi tavsiye edilir. Zengin adam ne yapalım kaderimiz böyleymiş deyip çaresiz evine döner.

Bir gün, yaşlı adam kendini iyi hissetsin diye eski berberi çağrılır. Berber yataktan kalkamayan yaşlı adamı tıraş ederken, adamcağız derdini anlatır ve ölümü beklediğini söyler. Berber bir an düşünür ve der ki;

– Sakın sizin burnunuzda kıl dönmüş olmasın.

Adamın burnunu kontrol eder;

– Hah işte! Kıl dönmüş. Sorun değil ben hallederim.

Deyip yaşı adamın şaşkın bakışlarına aldırmaksızın çantasından cımbızı kaptığı gibi kılı çeker. Ev halkı yaşı adamın müthiş çılgılığıyla odaya koşar. Berber canı çok yanmış olan yaşı adamın elinden zor alınır ve cımbızın ucunda tuttuğu yirmi santimlik kılla evden kovulur.

Adamın burnu kanlar içindedir. Pansumanlar yapılır, adam yatıştırılıp tekrar yatağına yatırılır. Ertesi sabah yaşı adam aylardır ilk defa rahat bir uykudan uyanır. Gözlerinin yaşarması geçmiştir. Baş ağrısından ise eser kalmamıştır. Dönen kılın sinire değip gittikçe uzayarak dayanılmaz ıstıraplara yol açtığını doktorlar ancak o zaman keşfeder. Çözümün bu kadar basit olabileceği kimsenin aklına gelmemiştir. Sapasağlam ayağına kalkan yaşı adam, vaadini yerine getir. Berberi çağırtır ve ona bir servet bağışlar...

Burnundan kıl aldırmayanların başı çok ağrır...

Hayat akarken bazen büyük sorunların çok basit çözümleri olabilir. Bu çözümlere ulaşmak için herkesi dinlemeyi bilmek, herkesin fikirlerine açık olmak gerekir.

Hikaye – Sakanın Eşegi

Fakir bir saka, o sakanın da bir eşegi vardı. Zayıf zavallı bir eşekti, sırtında yüzlerce yara vardı. Değil arpa ot bile bulamıyordu.

Padişahın atlarının bakıcısı bu sakayı tanıyordu. Onunla eskilere dayanan bir ahbaplığı vardı.

Bir gün sakaya rastladı:

– “Bu zavallı eşegin hali ne böyle, nerdeyse zayıflıktan ölecek.” dedi.

Saka yana yakıla anlattı:

– “Sevgili dost biliyorsun ki ben fakir bir insanım o sebeple bu zavallı hayvana bakamıyorum.” dedi.

Padişahın ahır başı:

– “Sen bu hayvanı bana ver birkaç gün padişahın ahırına bağlayayım ona padişahın atlarının yeminden vereyim, biraz düzelsin.” dedi.

Saka eşegi seve seve verdi. Eşegi alıp padişahın ahırına getirdiler. Eşek ahırdaki temizliği bakımı atların halini görünce:

– “Ooo, atlar burada cennette gibi yaşıyormuş. Bir de benim halime bak” dedi.

Aradan birkaç gün geçmeden savaş çıktı. Ahırdaki atları çekip eğerlediler. Savaş alanına yolladılar. günlerce süren savaştan sonra atlar döndüğünde her birinin vücudunda yüzlerce yara vardı birçok ok ucu hala vücutlarında duruyordu.

Atların ayakları bağlandı cerrahlar geldiler, başladılar atların orasını burasını yararak, ok parçalarını, mızrak uçlarını çıkarmaya.

*Bunu gören eşek, daha önce düşündüklerinden,
söylediklerinden bin pişman oldu.*

Haline şükretti...

MESNEVÎ'den

Masal – Mutluluğun Sırri

Mutluluğun Sırri

*Hayatı boyunca mutlu olmadığını fark eden bir adam,
artık mutlu olmak istiyorum demiş
ve aramaya koyulmuş. Ne yaptıysa da mutluluğu
yakalayamamış.*

*Kimden yardım istesem diye düşünürken, uzak bir
diyarda, zengin bir bilgeyi
önermişler. Bu bilge akıllı, bilgisi ve malı ile ün salmış
zengin birisiymiş. Kim yardımına
gelse sorularına cevap verip derdine derman bulmadan
geri göndermezmiş.*

*Bu bilgeden yardım istemeye, mutluluğu nasıl yakalarım
diye sormaya karar vermiş.*

*Uzun bir yolculuktan sonra bilgeyi bulmuş, ancak
kapısında derdine derman*

arayanlardan oluşan çok uzun bir kuyruk varmış.

*Bilgenin gerçekten sorusuna doğru
cevap vereceğine inanmış, beklemeye başlamış.*

*Sonunda sıra ona da gelmiş ve bilgeye mutluluğu nasıl
yakalarım diye sormuş. Bilge*

bu soruyu cevaplarsa sıradaki diğer insanların

beklemekten sıkılacağını düşünmüş,

adamlarından bir kaşık istemiş ve içine iki damla yağ

damlatmış sonra demiş ki:

– Sarayımın her yerini gez ve sonra tekrar gel ama sarayımı gezerken yağı dökmeden bu kaşığı ağzında taşıyacaksın.

Adam sorusuna hemen cevap alamadığı için biraz şaşkın tamam demiş, sarayı

gezmiş gelmiş bilge bakmış yağ hala kaşıktaki, demiş ki:

– Aferin yağı dökmemişsin güzel, peki sarayımın güzelliklerini anlat bakalım, sarayında neler gördün.

Adam yağı dökmeyeceğim diye uğraşmaktan pek dikkat edememiş, bir şey

diyememiş. Sonra bilge:

– Olmadı, yağı dökmeden, kaşığı tekrar ağzında taşı, bu sefer sarayındaki

güzelliklere dikkat et, sonra tekrar gel.

Adam ne yapalım deyip tekrar kabul etmiş. Her yeri gezmiş, bu sefer sarayın

güzelliklerinden çok etkilenmiş. Sonra ağzında kaşıkla gene bilgenin yanına gelmiş.

Bilge sormuş:

– Sarayımın güzellikleri gördün mü, anlat bakalım.

Adam bu sefer hayran kaldığı güzellikleri anlatırken bilge onun sözünü kesmiş ve

demiş ki:

– Güzel, peki ama yağ nerede?

Adam sarayı hayran hayran dolaşırken yağı tamamen unutmuş, utana sıkıla bilgeye demiş ki:

– Şey... yağı dökmüşüm.

Bilge bizimkine anlamlı bir bakış atmış ve demiş ki:

– Mutluluk hayatın bütün güzelliklerini yaşamak, tadını çıkarmak ve sorumluluklarına, kaşıktaki yağ gibi sahip çıkmaktır.

Adam mutluluğun sırrına ulaştığı için sevinmiş, bilgeye teşekkür etmiş ve bilgenin huzurundan ayrılmış.

İki Köle

Bir gün padişah iki tane köle satın aldı. Kölelerden biri çok temiz yüzlü inci dişli biriydi, nefesi gül gibi kokuyordu. Diğeri oldukça çirkindi, dişleri çürümüş ağzı kokuyordu.

Padişah o güzel yüzlü köleye ihsanlarda bulunarak onu hamama gönderdi. Dişleri çürümüş ağzı kokan köleyi yanına çağırdı. Kendini çok beğendiğini fakat arkadaşının kendisi hakkında çok kötü şeyler söylediğini belirterek, onun da arkadaşının kötü huylarını söylemesini istedi. Fakat köle arkadaşına toz kondurmadı hep onu övücü sözler söyledi. Padişah ne yaptıysa bir türlü o köleye arkadaş hakkında kötü bir söz söyletemedi.

Nihayet ikinci köle hamamdan geldi. Padişah onu da sınamak için huzuruna çağırdı. Onu övücü sözler söyledi.

“Sihhatler olsun ne kadar zarif ve latif olmuşsun. Keşke öbür kölenin sayıp döktüğü kötü huyların da olmasa ne olurdu.”dedi ve onu da diğer köle gibi denemek istedi.

Bunun üzerine köle kızdı, köpürdü ve arkadaş hakkında kötü şeyler sayıp dökmeye başladı.

Biraz konuştuktan, arkadaşının kötülüklerinden bahsettikten sonra padişah onu susturdu:

- “Yeter artık ikinizin de özünü, aslını anladım, onun ağzı kokuyor, senin ise için kokmuş, bundan sonra sen o doğru sözlü ve güzel huylu kölenin emrindesin haydi git.” dedi.
- Güzel ve iyi yüz, kötü huyla birlikte olursa bir kalp akça bile etmez.

Hikaye – İki Simge

İki Simge

Yaşlı kıızılderili reisi kulübesinin önünde torunuyla oturmuş, az ötede birbiriyle boğuşup duran iki kurt köpeğini izliyorlardı.

Köpeklerden biri beyaz, biri siyahtı ve oniki yaşındaki çocuk kendini bildi bileli o köpekler dedesinin kulübesi önünde boğuşup duruyorlardı.

Dedesinin sürekli göz önünde tuttuğu, yanından ayırmadığı iki iri kurt köpeğiydi bunlar.

Çocuk, kulübeyi korumak için bir köpeğin yeterli olduğunu düşünüyor, dedesinin ikinci köpeğe neden ihtiyacı olduğunu ve renklerinin neden illa da siyah ve beyaz olduğunu anlamak istiyordu artık.

O merakla, sordu dedesine...

Yaşlı reis, bilgece bir gülümsemeyle torununun sırtını sıvazladı.

– Onlar, dedi. Benim için iki simgedir evlat!

– Neyin simgesi? diye sordu çocuk.

– İyilik ile kötülüğün simgesi. Aynen şu gördüğün köpekler gibi, iyilik ve kötülük içimizde sürekli mücadele eder durur.

Onları seyrettikçe ben hep bunu düşünürüm. Onun için yanımda tutarım onları.

Çocuk, sözün burasında:

– Mücadele varsa, kazananı da olmalı, diye düşündü...

Ve her çocuğa has, bitmeyen sorulara bir yenisini ekledi:

– Peki, dedi. Sence hangisi kazanır bu mücadeleyi?

Bilge reis, derin bir gülümsemeyle baktı torununa.

– Hangisi mi evlat? Ben, hangisini daha iyi beslersem!...

İnsanlar Neden Bağırarak Konuşurlar?

*İslâm alimlerinden biri talebeleriyle Basra kıyısında
gezinirken deniz
kenarında birbirlerine öfke içinde bağırarak bir aile görür.*

Talebelerine dönüp:

*“İnsanlar neden birbirlerine öfke ile bağırırlar?” diye
sorar.*

Talebelerden biri:

*“Çünkü sükûnetimizi kaybederiz” deyince mübarek zat:
“Ama öfkelendiğimiz insan yanı başımızdayken neden
yüksek sesle
konuşuruz? O kişiye söylemek istediklerimizi daha alçak
bir ses tonu ile de
duyurabilecek ve demek istediklerimizi rahat
aktarabilecekken niye avazımız
çıktığı kadar boğazımızı yırtarak bağırırız?” diye tekrar
sorar.*

Talebelerden ses çıkmayınca anlatmaya başlar:

*“İki insan birbirine öfkelendiği zaman, kalpleri
birbirinden uzaklaşır. Bu
uzak mesafeden birbirlerinin kalplerine seslerini
duyurabilmek için bağırarak
mecburiyetinde kalırlar. Ne kadar çok öfkelenirlerse,
arada açılan mesafeyi
kapatabilmek için o kadar çok bağırımları lazım gelir.”*

“Peki, iki insan birbirini sevdiğinde ne olur? Birbirlerine bağlamak yerine sakince konuşurlar, çünkü kalpleri birbirine yakındır, arada mesafe ya yoktur ya da çok azdır.

Peki, iki insan birbirini daha da fazla severse ne olur?

Artık konuşmazlar, sadece fısıldaşırlar çünkü kalpleri birbirlerine daha da yakınlaşmıştır. Artık bir süre sonra konuşmalarına bile lüzum kalmaz, sadece birbirlerine bakmaları yeterli olur. İşte birbirini hakiki olarak seven iki insanın yakınlığı böyle bir şeydir.”

Daha sonra mübarek zat talebelerine bakarak şöyle devam eder:

“Bu sebeple tartıştığınız zaman kalplerinizin arasına mesafe girmesine müsaade etmeyin, izin vermeyin. Aranıza mesafe koyacak sözlerden uzak durun. Aksi takdirde mesafenin arttığı öyle bir gün gelir ki, geriye dönüp birbirinize yakınlaşacak yolu bulamayabilirsiniz...

Allahü Teala Muhafaza buyursun...”

Ne demişler...

“Zerzevatçı bağırır, sarraf bağırmaz,

*Eskici bağıırır, antikacı bağıırmaz,
Söyleyecek sözü, fikri kıymetli olan bağıırmaz
Bağııran düşünemez, düşünmeyen kavga eder...*

Hikaye – Neme Lazım

Neme Lazım

Kanuni Sultan Süleyman, devletini olabilecek en yüksek seviyelere

çıkartır; ama, “Günün birinde Osmanoğulları da inişe geçer,

çökmeye yüz tutar mı?” diye de zaman zaman düşünür...

Birçok meselede olduğu gibi, bu endişe edilecek düşüncesini süt

kardeşi meşhur alim Yahya Efendi’ye açmaya karar verir.

Keşfine,

kerametine inandığı Yahya Efendi’ye el yazısıyla bir mektup gönderir:

“Sen ilahi sırlara vakıfsın. Kerem eyle de, bizi aydınlat. Bir devlet

hangi halde çöker? Osmanogullari'nin akıbeti nasıl olur?

Bir gün

olur da izmihlale uğrar mı?" diye özetler endişesini.

Devrin kudretli sultanı Muhteşem Süleyman'dan gelen bu mektubu

okuyan Yahya Efendi'nin cevabı ise gayet kısadır:

"Nemelâzım be Sultanım!"

Topkapı Sarayı'nda bu cevabı hayretle okuyan Sultan, bu söze bir

mana veremez, endişesi daha da artar. Zira Yahya Efendi gibi

bir zat, ciddi bir meseleye böylesine basit bir cevap vermezdi,

vermemeliydi...

Söylenmeye başlar:

"Acaba bilmediğimiz bir mana mı vardır bu cevapta?"

Kalkar, Yahya Efendi'nin Beşiktaş'taki dergahına gider. Bu sefer

sitem dolu bir şekilde:

"Ağabey ne olur mektubuma cevap ver. Bizi geçiştirme, soruyu

ciddiye al!" diyerek, sorusunu tekrar sorar.

Yahya Efendi duraklar:

"Sultanım, sizin sorunuzu ciddiye almamak kabil mi? Ben sorunuzun üzerine iyice düşündüm ve kanaatimi de açıkça arz etmiştim."

*“İyi ama bu cevaptan bir şey anlamadım. Sadece
“nemelazım
be sultanım!” demişsiniz. Sanki ‘beni böyle işlere
karıştırma’
der gibi bir mana çıkarıyorum.”*

*Yahya Efendi bunun üzerine, ibret dolu şu sözleri tarih
gergefine nakşeder:*

*“Sultanım! Bir devlette zulüm yayılsa, haksızlıklar ayyuka
çıkrsa...*

*İşitenler de nemelazım, deyip uzaklaşılar, sonra
koyunları kurtlar değil de, çobanlar yese,
bilenler bunu söylemeyip sussa, gizleseler, fakirlerin,
muhtaçların, yoksulların, kimsesizlerin,
feryadı göklere çıkrsa da, bunu da taşlardan başkası
iştimese, işte o zaman devletin sonu
görünür. Böyle durumlardan sonra devletin hazinesi
boşalır, halkın itimat ve hürmeti sarsılır.*

*Asayiş ve emniyete vesile olan, itaat hissi gider, halkta
hürmet duygusu yok olur. Çöküş ve
izmihlal de böylece mukadder hale gelir...”*

*Söyleneni dinlerken ağlamaya başlayan koca Sultan,
başını sallayarak da bunları tasdik eder.*

*Söz bitince ikazlarının devamı için tembihte bulunur süt
kardeşine. Sonra da memleketinde
kendisini ikaz eden böyle bir alim olduğu için Allah’a*

şükrederek oradan ayrılır...

Devletlerini yükseltenler, fetihler yapanlar “nemelazım” demediler.

“Ne güzel kumandan..!” iltifatına mazhar olan Fatih Sultan Mehmed Han Hazretleri, Trabzon dağlarını aşarken yanında Karamanoğlu’nun kızı olan halası bulunmakta idi...

“Sultanım” dedi halası, “bunca zahmete değer mi bir kefere için?”

O koca sultanın ayağında gut hastalığı vardı o zaman ve sarp dağlarda, karların üzerinde atıyla giderken büyük acılar ve zahmetler çekiyordu. İşte hala yüreği buna dayanamamıştı...

Fatih, döndü ve halasına şöyle dedi:

“Bibi (hala), bizim zahmetimiz din-ü devlet içindir, i’la-yı kelimetullah içindir, şahsımız için değildir.

Eğer bu zahmeti çekmezsek bize ‘gazi’ demek yalan olur!”

Baba Nasihati

Bir adamın on iki erkek evladı varmış. Yıllarca çalışmış, didinmiş evlatlarını yetiştirmiş. Evlatlarına iyiyi, doğruyu, güzel ahlakı aşılamaya çalışmış. Ne yazık ki oğlanlar sürekli birbirleriyle didişiyorlarmış. Elbette ki kimseye kalmayan dünya ona da kalmayacakmış. Baba hastalanıp ölüm döşegine düşmüş. Evlatları, babalarının başından bir an olsun ayrılmıyor; bir ihtiyacı, arzusu olursa yerine getirmek için birbirleriyle yarışıyorlarmış. Ancak birbirleriyle didişmeden de duramıyorlarmış. Baba içlerinden birini çağırıp kardeşlerini toplamasını istemiş. Kısa sürede on iki evlat babalarının başına toplanmış.

Baba, her birinin bahçeye çıkıp, birer tane odun getirmesini istemiş. Ne çok ince ne çok kalın. Evlatlar babalarının isteğine bir anlam veremese de;

bahçeye çıkıp birer tane odun bularak getirmişler. Tam ihtiyar adamın istediğı gibi “Ne çok ince ne çok kalın”. Baba bir de ip isteyip; on iki evlattan gelen on iki odunu st üste koyup birbirine gücü yettiğince bağlamış. “Şimdi” demiş, “Söyleyin bakalım bunu hanginiz kırabilir?”

Evlatlar sırayla birbirine bağı bu odunları kırmayı denemiş. En gclleri de kendisini en sona saklamış. En gclleri de odunları kıramayınca baba; “O odunları geri verin bakalım beceriksizler” demiş.

Odunları alıp tüm gücünü toplayarak yatakta doğırlmuş. Odunları bağlayan ipi çözüp, hepsini teker teker kırmış. Evlatlar ilerinden “Bu şekilde biz de kırardık” diye geçirse de, saygılı birer birey olarak yetiştirildiklerinden ses ıkarmamışlar.

Baba saygıyla kendisine bakan evlatlarını teker teker süzüp, son

ğdn vermeye başlamış:

– Bakın evlatlarım! Sizi her anlamda iyi birer evlat olarak yetiştirmeye çalıştım. Ama şu birbirinizle geinememenize çok kızıyorum. Odun meselesine gelince; “Odunları bu şekilde biz de kırardık” diye düşündünüz değı mi? Evlatlarım hayat bir sınavdır bu da size, babanızın son sınavıydı. Gördüğünüz gibi

*birbirine bağlı odunları en güçlünüz bile kıramadı.
Ancak odunları çözünce ne de kolay kırıldılar değil
mi?*

*İşte siz de hayatta bu odunlar gibi birbirinize
tutunursanız sizi kimse ezemez, kıramaz. Ancak
birbirinize sahip çıkmazsanız ipi çözülen odunlar gibi
teker kırılırsınız. İşte bu babanızın size son öğüdüdür!*

Hikaye/Masal

Hikaye – Derviş ve Kuş

Derviş ve Kuş

Bir gün yaralı bir kuş Hz. Süleyman aleyhisselama gelerek, kanadını bir dervişin kırdığını söyler.

Hazreti Süleyman aleyhisselam dervişi hemen huzuruna çağırtır.

Ve ona sorar;

“Bu kuş senden şikâyetçi, neden kanadını kırdın?”

Derviş kendini savunur;

“Sultanım, ben bu kuşu avlamak istedim. Önce kaçmadı, yanına kadar gittim, yine kaçmadı.

Bende bana teslim olacağını düşünerek üzerine atladım. Tam yakalayacağım sırada kaçmaya çalıştı, o esnada kanadı kırıldı.”

Bunun üzerine Hz. Süleyman kuşa döner ve der ki;

“Bak, bu adam da haklı. Sen niye kaçmadın? O sana sinsice yaklaşmamış. Sen hakkını savunabilirdin.

Şimdi kolum kanadım kırıldı diye şikâyet ediyorsun?”

Kuş kendini savunur.

“Efendim ben onu derviş kıyafetinde gördüğüm için kaçmadım. Avcı olsaydı hemen kaçardım. Derviş olmuş birinden bana zarar gelmez, bunlar Allah’tan korkarlar

diye düşündüm ve kaçmadım.”

Hazreti. Süleyman aleyhisselam bu savunmayı doğru bulur ve kisasın yerine getirilmesini ister.

“Kuş haklı, hemen dervişin kolunu kırın” diye emreder.

Kuş o anda;

“Efendim, sakın öyle bir şey yaptırmayın” diyerek öne atılır.

“Neden” diye sorar Hazreti Süleyman.

Kuş sebebini şöyle açıklar;

“Efendim, dervişin kolunu kırarsanız, kolu iyileşince yine aynı şeyi yapar...”

Siz en iyisi mi, bunun üzerindeki derviş hırkasını

çıkartın... Çıkartın ki, benim gibi kuşlar bundan sonra aldanmasın.”

Masal – Şarkı Söyleyen Eşek

Bir zamanlar fakir bir oduncu varmış. Ormandaki bir kulübede yaşar ve odun keserek hayatını kazanırmış.

Bir gün kulübesinde yangın çıkmış ve bu yangın bütün ormanı kül etmiş. O çevrede kimse ona güvenip iş vermeyince, çıkını alan oduncu, eşeğine binip yola koyulmuş. Ağaçların arasında yürürken birinin kendisine seslendiğini duymuş. Başını kaldırınca konuşanın bir bülbül olduğunu görmüş. Bülbül ona “Senin haline çok üzüldüm, şimdi öyle bir şey yapacağım ki eşeğin çok güzel şarkı söylemeye başlayacak, sen de onunla gösteriler yapıp çok para kazanacaksın” demiş. Masal bu ya, eşeğe bir su içirmiş... İnanılmaz birşey olmuş. Gerçekten de eşek birbirinden güzel şarkılar söylemeye başlamış. Oduncu o şehir senin bu kasaba benim dolaşıp eşeğine şarkı söyletiyor ve herkes onları izlemek için birbiriyle yarışıyor. Oduncu ve şarkı söyleyen eşeği bütün ülkede ünlenmişler. Bir gün yine bir gösteriye yetişmek için koştururlarken, bülbülün yardım isteyen sesini duymuş oduncu. Bir kedi bülbülü yakalamış ve yemek üzereymiş. Şöyle bir duraklamış ama gösteriye gitmemeyi, onca parayı kaçırmayı gözü yememiş, arkasına bakmadan kaçmış oradan. Gösteri başladığında ise eşeği her zamanki gibi güzel şarkılar söylemek yerine sadece bir eşeğin çıkarabileceği sesleri çıkarmış. Oduncu

*kendisini şarlatanlıkla suçlayan izleyicilerin elinden
canını zor kurtarmış. İşte o zaman bülbül ölünce tılsımın
bozulduğunu anlamış. Ben de senin bülbülündüm ve sen
beni öldürdün, güzel ses o yüzden bozuldu. Keşke güzel
giysiler dikerken dostluk ipliğini koparmasaydın...”*

Dostluk iplerinizi koparmamanız dileğiyle...

Masal – Nuşirevan ‘ın Adaleti

İslamiyetten evvel, Hazreti Ömer ve Sa’d İbni Vakkas Hazretleri, İran’a at satmaya gitmişlerdi. İran’a vardıkları zaman şehrin girişinde cirit oynayan bir kısım genç görüp seyre daldılar. Bir ara yabancılardan kendilerini seyretmekte olduğunun farkına varan gençlerden birisi yanlarına gelip “Bedeviler” gibi sözlerle hakaret ettikten sonra, satmak için getirdikleri ve üzerine bindikleri Arap atlarını ellerinden zorla aldılar.

Hazreti Ömer ve Sa’d ibni Ebi Vakkas Hazretleri ticaret maksadıyla geldikleri şehre üzgün ve kederli vaziyette girdiler. Yanlarında yiyecek bir şeyleri olmadığı gibi paraları da kalmamıştı. Aç susuz akşam olmasını beklediler. Akşam olunca da bir hana vardılar. Kapıdan girer girmez hancı, misafirlerin yabancı olduğunu ve üzüntülü olduklarını anladı. Neden üzüntülü olduklarını sordu. Hazreti Ömer daha üzüntülü görünüyordu. O hiç konuşmadı. İbni Vakkas Hazretleri ise başından geçenleri hancıya dert yanarak anlattı. Hancı misafirlerini dinledikten sonra:

– Siz kederlenmeyin, bizim hükümdarımız son derece âdildir. Ya atlarınızı buldurur, yahut bedelini tazmin eder. Sizin anlattığınıza göre elinizden atları alan hükümdarın kendi oğludur. Ama o mutlaka bu meseleyi halleder, diyerek teselli verdikten sonra:

-Her sabah hükümdarımız pazar yerinde halkın önünden geçer ve halk ona dert ve dileklerini bildirirler. O da ne gerekiyorsa hemen yapar. Siz sabahleyin hemen pazar yerine gidin vaziyeti anlatın dedi.

Sabah, Hazreti Ömer ve arkadaşı pazar yerine çıkıp hükümdarı beklemeye başladılar. Biraz sonra hükümdar yanında tercümanları olduğu halde geldi. Herkes nesi varsa açık açık söylüyor o da gerekeni hemen orada yapıyor veya yapılmasını emrediyordu. Sıra Hz. Ömer ve İbni Vakkas'a geldi. Onlarda başlarından geçenleri anlattılar., atlarının bulunup geri verilmesini dilediler.

Hükümdar bunları dinleyince yüzü çok asıldı ve üzüntülü olduğu her halinden belli idi. Bir kese altın verdi ve atlarının da bulunacağını söyledi. Hükümdar tercüman vasıtası ile konuşuyordu, tercüman ise atı alanların hükümdarın oğlu olduğunu söylememiştir. Hazreti Ömer ve Ebû Vakkas Hazretleri yine akşam kaldıkları hana geldiler. Bu sefer yanlarında paraları da vardı, karınları da toktu. Hancının parasını verdiler, o gece de orada kalıp sabahleyin yola çıkmayı düşünüyorlardı. Hancı ne olduğunu sordu. Onlar hükümdarla görüşüklerini ve atları bulacağını söylediler, dedi. Hancı birden öfkelendi ve :

-Demek kendi oğlu olduğu zaman iş değişiyor, dedi. Sabah oldu bu sefer hükümdarın karşısına hancı çıkıp:

-Hükümdarım, suçu işleyen başkası olur ceza verirler de, sizin oğlunuz olursa cezasız kalır öyle mi? dedi. Nuşirevan bunu duyunca rengi değişti ve çok sinirli olduğu besbelli idi: -At sahipleri yarın şehir terk etsinler... Fakat biri şehrin kuzey, biri güney kapısından çıksın dedi.

Sabah oldu ve atların değerinden fazla para verdi. Hazreti Ömer ve Ebû Vakkas Hazretleri şehri terk ediyorlardı. Bir de ne görsünler, şehrin bir kapısına atı alan genç, diğer kapısına ise hükümdara yanlış bilgi veren tercüman asılmışlar ve ölmüşler bile... İsmi tarihte "Nuşirevan-ı Adil" olarak kaldı.

Üç Evlat

Üç kadın çeşme başında toplanmış konuşuyorlardı. Az ötede ihtiyarın biri oturmuş, kadınların çocuklarını methetmelerini dinliyordu.

Kadınlardan biri:

– Benim oğlum öyle marifetlidir ki, hiç kimse bu konuda onunla boy ölçüşemez...

Tam bir cambazdır o! İp üzerinde bir yürüse de görseniz. Diğer kadın heyecanla atılarak:

-Benim oğlumun sesini bilseniz, dedi. Tıpkı bir bülbül gibi şakır.

Yeryüzünde hiç kimsenin böyle bir sesi yoktur. Allah vergisi bu...

Üçüncü kadın susup duruyordu. Diğerleri sordular:

– *Sen çocuğunu niye övmüyorsun? Nesi var ki?*

-Çocuğumun çok üstün bir tarafı yok ki...Ne diye durup dururken öveyim onu.

Kadınlar kovalarını doldurup yola koyuldular. İhtiyar adam da peşleri sıra yürümeye başladı. Kadınlar ağır kovaları taşımakta güçlük çektikleri için ara sıra duruyor ve dinleniyorlardı .Sırtları ağrı içindeydi. Bu sırada çocukları onları karşılamaya çıktı. Birinci çocuk hemen elleri üzerinde havaya kalkmış, çeşitli marifetler gösteriyordu. Kadınlar gözleri hayretten büyümüş haykırdılar:

– *Aman ne kabiliyetli çocuk!..*

İkinci çocuk altın gibi bir sesle öyle güzel şarkılar söyledi ki, kadınlar gözleri yaşlarla dolu hayranlıkla dinlediler onu...

Üçüncü çocuk koşarak geldi, annesinin elinden kovayı aldı ve eve kadar taşıdı.

Kadınlar ihtiyara dönüp:

– *Bizim çocuklarımız hakkında ne diyorsun, dediler.*

İhtiyar şaşkınlıkla:

– *Çocuklarınız mı? Dedi.*

Onları bilmem. Yalnız biri vardı, annesinin elinden kovayı alıp eve taşıdı. Onu çok beğendim...

İbretli Masallar – Tilkiyle Teke

Tilkiyle Teke

Tilkinin biri bir kuyuya düşmüş, bir türlü çıkamazmış. Oradan bir teke geçmiş, susadığı için kuyuya bakmış, tilkiyi içeride görünce: “Bu su iyi mi? İçilir bir şey mi?” diye sormuş.

Tilki işi babacanlığa vurup suyu bir övmüş, bir övmüş, tekenin ağzının suyunu akıtmış: “Hiç durma, in aşağı!” demiş.

Teke onun sözlerine kanmış, zaten susuzluktan da dili damağına yapışıyor, hiç düşünmeden aşağı inmiş. Susuzluğunu giderdikten sonra akli başına gelir gibi olmuş, tilkiye: “Eee! Nasıl çıkacağız buradan?” diye sormuş.

Tilki: “Sen hiç merak etme: ben buradan ikimizi de

kurtarmanın yolunu biliyorum. Sen şimdi doğrulup ön ayaklarını duvara

dayar, boynuzlarını da havaya dikersin; ben tırmanıp çıkar, sonra seni de çekerim” demiş.

Teke bu akli pek beğenmiş, hemen razı olmuş; tilki arkadaşının bacaklarından omuzlarına, omuzlarından boynuzlarına

atlayıp kuyunun ağzına varmış, hemen oradan uzaklaşmış.

Tekenin: “Biz böyle mi sözleştik? Sen sözünde durmaz mısın?” diye sitem ettiğini duyunca dönmüş: “Be herif! Senin

çenende kıl olduğu kadar kafanda da akıl olsaydı, nasıl çıkacağını düşünmeden hiç iner miydin bu kuyuya?” demiş.

HİSSE: “Akli başında bir insan, sonunun ne olacağını düşünüp

incelemeden, hiçbir işe girişmemelidir”

Hikaye – Elma ve Bahçıvan

Sultan veziri ile birlikte “Saray’ın bahçesi”nde gezerken, canı meyve çekiyor... Elma ‘yı dalından koparmak için uzanıyor, ne var ki; “orta boylu” olduğu için, meyveye yetişemiyor!..

Vezire diyor ki; “Omzuma ık, o meyveyi kopar ve bana ver!” Vezir “zayıf” olduğu için, “Sultanın omzuna” çıkıyor ve meyveyi koparıp, veriyor... Meyveyi yiyen Sultan “ok lezzetliymiş” diyor, “Bana bahçıvanı ağırın... Bu lezzetli meyveden dolayı onu dllandireceğim.” Zaten az ileride duran ve olan-biteni “hayretle” seyreden bahçıvan geliyor...

Sultan, ona; “Sana bir ödül vereceğim, dile benden ne dilerse” diyor...

Bahçıvan diyor ki; “Sultanım, sizden bir tek isteğim olacak... Bana, benim ingene olmadığıma dair bir belge verir misiniz?” Sultan şaşırıyor!.. “Herkes devlet kademesinde görev almak için veya ihsanlara kavuşmak için dilek dilerken, sen garip bir şey istedin.

“Belge”yi almakta ısrar eden bahçıvan diyor ki; “Evet, bir ingeneyim... Ama, madem ki, benden bir istekte bulunmamı istediniz... Ben bu belgeyi istiyorum, başka da bir isteğim yok!”

Sultan da; “Madem ısrar ediyorsun, istediğin belgeyi vereceğim sana” diyor ve daha sonra da, o belgeyi veriyor

bahçivana...

*Aradan yıllar geçer... Sultan yattığı “uyku”dan uyanır,
“göz”leri açılır, “kulak”ları duymaya başlar...*

*“Civar ülkelerden gelen uyarılar”ın ve “halktan yükselen
tepki”lerin, hiç de yersiz olmadığını düşünmeye başlar!..
Çingeneler ; Sultanın kendilerine beslediği “büyük güven
ve yakın ilgi”yi “istismar” ederek, sadece “Saray
kademeleri”ni değil, “eyaletleri de kendi yandaşları ile
yönetmeye” başlarlar!..*

*Devletin her kademesini anlayacağınız bir “ur” gibi
sararlar, en ücra yerlerine bile “kendi
adamlarını”yerleştirmişlerdir!..*

*Yattığı “derin uyku”dan uyanan Sultan, o çingenelerin “
bir devlet içinde devlet” kurmak için
uğraştıklarını “ülkenin her yanını elegeçirdiklerini” ve
“kendisini devredışı bıraktıklarını” fark edince, derhal
emir verir: “Çingeneleri kılıçtan geçirin!.. Yaşlılarını da
zindana atın!”*

*Emir, yerine getirilir!..Çingeneler öldürülür. Peki,
“bahçıvan”a ne olur?..*

*Sultanın emri üzerine, görevliler “bahçıvan”ın evine de
giderler... Ya kılıçtan geçirecekler, ya hapse atacaklardır!..
Ama, bahçıvan; hemen, “Çingene olmadığına” dair,
“Sultan imzalı belge”yi gösterir!.. “Gördüğünüz gibi, ben
çingene değilim”der ve kellesini kurtarır!.. “Kılıçtan*

geçirme ve zindana atma operasyonu" sona erince, Sultan, son durumu öğrenmek için "kurmay"larını çağırır ve sorar; "Emrimi yerine getirdiniz mi?"

Kurmaylar der ki; "Listedeki herkes; ya kılıçtan geçirildi, ya zindana atıldı... Sadece bir adam kaldı... Ama, ona dokunamadık, çünkü elinde sizin imzaladığınız bir belge vardı!"

Sultan; "Hatırladım ben onu... Onu bulun ve bana getirin" der... Bahçıvan huzuruna getirilince, sultan orar adama; "O gün, çingene olmadığına dair, benden ısrarla belge istedin... Ben de verdim..."

Peki, bugünlerin geleceğini nereden anladın?" Bahçıvan der ki; "Sultanım; hani, o elmayı koparmak isterken, vezir, sizin omzunuza basmıştı ya..."

İşte o an dedim ki; eyvah, bizim sonumuz geldi!" Sultan, araya girip; "Ama ben söyledim omzuma basmasını" deyince, bahçıvan der ki; "Farketmez sultanım... O vezir, bizim kavimdendi. Çingene asıllıydı.

Sizin, Sultan olarak, vezirinizin omzunuza basmasını istemeniz bir alicenaplıktır, büyüklüktür... Siz istemiş olsanız bile, vezirinizin omzunuza basması ise; hem şımarıklık, hem hadbilmezlik, hem de küstahlıktır!.. Sizin omzunuza basıp meyveyi koparmak yerine, pekâlâ beni çağırabilir ve benden isteyebilirdi!.. Bir adam, vezir de olsa, sultanının omzuna basacak kadar cüretkâr ve

*hadbilmez olduysa, bunun sonu felâkettir!.. Ben, işte o gün
bu felâketi gördüm ve sizden o belgeyi istedim.”*

Sultan ona hak verir ve hediyelerle gönderir.

İbretli Hikaye – Kuyu

İslâmiyet doğduktan sonra kısa zamanda yayılmaya ve kendine taraftar toplamaya başlamıştı. Bu durum Ebu Cehil ve Ebu Leheb gibi inkarcıların hoşuna gitmiyordu. Bu gibiler kendi çıkar sistemlerinin bozulmaması için her hileyi yapabilecek türden insanlardı.

İslâmiyet içki, fuhuş ve faizi yasaklıyor, insanlar arasında eşitliği getiriyor, zayıf ve yoksullara yardım etmeyi emrediyordu. Halbuki Ebu Cehil gibi insanlar konumları ve servetleri nedeniyle kendilerini diğerlerinden üstün görüyor, İslamiyetin yasakladığı şeylerden zevk alıyorlardı. İslamiyet daha fazla yayılmadan durdurmayı hedefleyen Ebu Cehil Sevgili Peygamberimizi (sallallahü aleyhi ve sellem) öldürmeyi kafasına koymuştu. Bir gün şöyle bir tuzak kurdu. Sevgili Peygamberimize (sallallahü

aleyhi ve sellem) haber gönderdi. “Çok hastayım Hz. Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) benim yanıma bir gelsin” Evinin etrafına kuyular kazdırıp üzerlerini kapattı. Böylece Sevgili Peygamberimizi (sallallahü aleyhi ve sellem) kuyuyu fark etmeyip içine düşecekti. Kuyular oldukça derindi. İçine düşen tek başına çıkamazdı. Böylece Efendimiz, içine düşünce ölmese bile “Gaipten haber veriyor ama önündeki kuyuyu bile göremiyor” denilerek alay edilecek, Onun peygamber değil sıradan birisi olduğu intibası verilecekti. Fakat kuyuların varlığı Sevgili Peygamberimize (sallallahü aleyhi ve sellem) Cebraile aleyhisselam tarafından haber verildi.

Sevgili Peygamberimiz (sallallahü aleyhi ve sellem) kuyuların yanına kadar gelip, tekrar geri döndü. Planı işe yaramayan Ebu Cehil, telaşla evden çıkıp Sevgili Peygamberimiz (sallallahü aleyhi ve sellem) ne tarafa gitti diye bakmak isterken kuyulardan birisine düştü. Adamları onu kuyudan çıkarmak istediler ama kuyu çok derin olduğu için uzatılan ipler bile kafi gelmiyordu. Ümidi gittikçe tükenen Ebu Cehil adamlarına Sevgili Peygamberimizi (sallallahü aleyhi ve sellem) çağırmalarını emretti. “Beni buradan ancak O kurtarır” dedi.

Sevgili Peygamberimiz (sallallahü aleyhi ve sellem) “Seni kuyudan çıkarırsam iman eder misin?” diye sordu. Ebu

Cehil bunu tereddütsüz kabul etti. Çünkü canının derdindeydi. Sevgili Peygamberimiz (sallallahü aleyhi ve sellem) kuyuya doğru mübarek elini uzattı. Uzun iplerin bile yetişmediği kuyuya peygamberimizin eli yetişmiş Ebu Cehil'i oradan kurtarmıştı. Kuyudan kurtulan Ebu Cehil "Ya Muhammed! Sen hakikaten iyi bir sihirbazsın" dedi. Bu Allahü teala tarafından sevgili peygamberimize (sallallahü aleyhi ve sellem) bahşedilen apaçık bir mucizeydi. Fakat kâfirlerin gönül gözü kapalı olduğundan Ebu Cehil bunu sihir olarak tanımlamıştı.

Ebu Cehil söz verdiği halde iman etmedi.

HİSSE

"Müminlere kuyu kazmaya çalışanlar, kazdıkları kuyuya düşerler, er veya geç düşerler."

Masal – Sahipsiz Orman

Sahipsiz Orman

Aslanı olmayan bir ormana çakal kral olmuş. Ee ne demişler? Koyunun bulunmadığı yerde keçiye “beyefendi” derler. Çakala da kral demişler...

Gelin görün ki demekle kral olunmuyormuş. Çakal, masumları cezalandırmış, güçsüzlere zulmetmiş. Olur olmaz isteklerle hayvanları canından bezdirmiş. Orman halkı “Allah böyle kralı düşmanımıza vermesin!” dermiş de başka şey demezmiş.

Bakmışlar, bakmakla olmayacak. Lafla peynir gemisi yürümeyecek. Çakalın krallığında huzur bulamayacaklar. Kafa kafaya verip düşünmüşler, seçimle gelmedi ki bu seçimle gitsin. Çakalın saltanatına son vermek için bir plan yapmışlar. Planı tez zamanda uygulamaya koymuşlar. Ormanın hangi köşesinde iki hayvan yan yana

gelse konu aynıymış:

— *Tavşanı bol; kecliği, güvercini sebil; atı, eşegi semiz; keçisi, koyunu karınca sürüsü bir dağmış orası. Yediğin önünde yemediğin ardında. Av, kendi eliyle ayağıyla gelirmiş önüne. Bir bolluk ki yıllardan beri böyle bolluk görülmemiş.*

Kıyıda köşede hayvanlar baş başa verip ballandıra ballandıra anlattıkça dağın nimetlerini, çakalın ağzının suyu akarmış.

— *Ola ola bu fakir ormana kral oldum. Yediğim içtiğim ne ki! Tavşanları dişimin kovuğunu doldurmaz. Atlarına, eşeklerine sahipleri gözü gibi bakar. Sürüden bir kuzu kapsan kıyamet kopar. Çektiğim can korkusuna değmez, diye hayıflanırmış.*

Çakal daha fazla dayanamamış. Tası tarağı toplamış, tahtını vârisi oğluna teslim etmiş, bir sabah erkenden yola çıkmış. Dağın yolu yokuş, başı karlıymış. Meşakkatli bir yolculuktan sonra varmış dağa. Kaçışan tavşanları, uçuşan kuşları, akışan keçileri ve koyunları görünce sevinmiş.

— *Değer, demiş, çekilen her zorluğa bu nimet denizi. Ayağının tozuyla iki tavşanı tutup mideye indirmiş. Tok bir mide ile yeni krallığın hayaline dalmış. Daldığı bu hayalden iki kurt tutup çıkarmış çakalı. “Ne oluyor?” diyemeden kendini aslanın huzurunda bulmuş. Aslan kükreymiş:*

— *Sen kim oluyorsun da ÷lkeme izinsiz giriyorsun. Halkıma zulmediyorsun. Söyle kırk katır mı, kırk satır mı? Çakalda bet beniz atmış:*

— *Bilmiyordum kralım, demiş. Sizin ÷lkenizde sizden habersiz avlanmak bu fakirin haddine mi? Bağışlayın, sizin şanınıza bu yakışır.*

Kendi krallığını anlatmış yaptığı zulümleri atlayarak. Aslan, bıyık altından gülmüş:

— *Sen gelmeden krallığının ünü geldi. Bizi bu zalimden kurtar diye, tilki ile baykuş ricacı oldu. Sen duymadın mı? Zulüm ile abad olanın sonu berbad olur.*

Gururdan, kibirden burnu Kafdağı'nda gezen çakal, attan inmiş de eşeğe bile binememiş. Kırk yıl aslanın kapıcılığını yapmaya hüküm giymiş. Bir çakalın ömrü kaç yıl ki?

Etme bulma dünyası. Keser döner, sap döner. Gün gelir, hesap döner. Ne demişler? Ne ekersen onu biçersin. Çakal rüzgâr ekmiş, fırtına biçmiş. Kırk yıl hüküm giyince yanlışını anlamış. Cezasını çekmeye başlamış.

Hikaye – Servetin Geçmediği Yer

***Yusuf aleyhisselam, iftira yüzünden zindanda iken
Mısır hükümdarı bir rüya görür***

Korku ile uykusundan uyanır; “Ben rüyamda 7 semiz ineğin 7 zayıf ineği yediğini ve 7 yeşil başak, 7 de kurumuş başak gördüm. Eğer rüya tabiri biliyorsanız, bu rüyayı tabir edin” der. Onlar, Biz böyle rüyaları tabir edemeyiz derler. Hazret-i Yusuf ile zindanda kalan şerbetçi, Hazret-i Yusuf’un rüya tabir ettiğini hatırlayarak; Ben bu rüyayı tabir ettireceğim, diye atılır. Hazret-i Yusuf’un yanına koşar. Mısır hükümdarının rüyasını anlatıp tabirini ister. Hazret-i Yusuf, “7 sene bolluk, sonra 7 sene kıtlık olacak. Bollukta saklayın, kıtlıkta bunları yersiniz. Bolluk senelerinde çok ekip, ekinleri sapları ile beraber,

başakları ile ambarlara koymalısın. Bu şekilde ekinler bozulmadan kalır, hem de saplar hayvanlarınız için yem olur. Halka da, ekinlerinden ihtiyaçları kadarını yemelerini, geriye kalanını saklayıp korumalarını emretmelisin. Bu yiyecekler kıtlık senelerinde sizin ve çevredeki insanların ihtiyaçlarını karşılayacaktır” diye tabir eder.

Hazret-i Yusuf’un tavsiyelerini beğenen hükümdar; Mısır’ın hazinelerinin idare işini Hazret-i Yusuf’a bırakır. O da gerekli tasarruf ve iktisat yolunu tutar. 7 bolluk senesinden sonra 7 kıtlık senesi gelir. Her taraftan tahıl almak üzere insanlar gelmeye başlar. Hazret-i Yusuf, yolda açlıktan ölmeyen kendisine kadar ulaşanları eli boş göndermez.

Bu olaylardan bir müddet sonra Yemen’e çok şiddetli bir sel gelir. Sular çekildikten sonra eski bir mezarın açıldığı görülür. Ortaya bir kadın cesediyle büyük bir servet çıkar. Cesedinin boynunda 7 inci gerdanlık, kollarında 7 kıymetli altın bilezik, ayaklarında mücevherli 7 halhal ve on parmağın 7 sinde muhteşem mücevher yüzüklerin bulunduğu görülür. Ayrıca baş tarafında çok kıymetli eşya ile doldurulmuş hazine gibi bir tabut parladığı da dikkatlerden kaçmaz. Bu tabutun ön kısmındaki levhada yazılı olanlar ilgi çekicidir.

Hitabede şunlar yazılıdır:

Ben hükümdarın kızı Tace'yim. Memleketimizde müthiş bir kıtlık çıktığı için, tahıl getirtmek üzere, birkaç adamımı, Mısır maliye nazırı olan Yusuf aleyhisselama yolladım. Epey bir zaman geçtiği halde gönderdiğim adamlar gelmeyince, adamlarımızdan bazılarına bir kantar (50 kilo kadar) gümüş verip herhangi bir yerden bununla bir kantar un alıp getirmesini istedim. Onlar da bulamadılar. Nihayet bir kantar altın verip tekrar gönderdimse de, yine bulamadıklarından, incileri öğütüp yemekten başka çare bulamadım. Fakat o da beni besleyemediği için, büyük bir servet içinde açlıktan ölümle yüz yüze kaldım. Benim bu acıklı hâlimi işitenler, gerekli dersi almalı, servetine güvenmemeli, gerekli iktisat yolunu tutmalıdır. Tarihte altının da, incinin de, geçmediği durumlar varsa da, benden başka dünyada hangi kadın bu kadar muhteşem ziynetler içinde ölmüştür?"

Hikaye – Fırtına ve Kahya

Yıllar önce bir çiftçi, fırtınası bol olan bir tepede bir çiftlik satın almıştı. Yerleştikten sonra ilk işi bir yardımcı aramak oldu.

Ama ne yakındaki köylerden ne de uzaktakilerden kimse onun çiftliğinde çalışmak istemiyordu. Müracaatçıların hepsi çiftliğin yerini görünce çalışmaktan vaz geçiyor, burası fırtınalıdır, siz de vazgeçseniz iyi olur diyorlardı.

Nihayet çelimsiz, orta yaşı geçkince bir adam işi kabul etti. Adamın haline bakıp ‘çiftlik işlerinden anlar mısınız?’ diye sormadan edemedi çiftlik sahibi. ‘Sayılır’ dedi adam, ‘fırtına çıktığında uyuyabilirim’. Bu ilgisiz sözü biraz düşündü, sonra boşverip çaresiz adamı işe aldı.

Haftalar geçtikçe adamın çiftlik işlerini düzenli olarak yürüttüğünü de görünce içi rahatladı. Ta ki o fırtınaya kadar:

Gece yarısı, fırtınanın o müthiş uğultusuyla uyandı. Öyle ki, bina çatırdıyordu. Yatağından fırladı, adamın odasına koştu: ‘Kalk, kalk! Fırtına çıktı. Herşeyi uçurmadan yapabileceklerimizi yapalım.’

Adam yatağından bile doğrulmadan mırıldandı: ‘Boşverin efendim, gidin yatın. İşe girerken ben size fırtına çıktığında uyuyabilirim demiştim ya.’ Çiftçi adamın rahatlığına çıldırmıştı. Ertesi sabah ilk işi onu kovmak olacaktı, ama şimdi fırtınaya bir çare bulmak gerekiyordu.

Dışarı çıktı, saman balyalarına koştu: A-aa! Saman balyaları birleştirilmiş, üzeri muşamba ile örtülmüş, sıkıca bağlanmıştı. Ahıra koştu. İneklerin tamamı bahçeden ahıra sokulmuş, ahırın kapısı desteklenmişti. Tekrar evine yönedi; evin kepenklerinin tamamı kapatılmıştı. Çiftçi rahatlamış bir halde odasına döndü, yatağına yattı. Fırtına uğuldamaya devam ediyordu. Gülümsedi ve gözlerini kapatırken mırıldandı: ‘Fırtına çıktığında uyuyabilirim’

Sıkıntılara zihnen (bilgi, plan), mânen (dua), maddeten (tedbir) hazırsanız, fırtına çıktığında uyuyabilirsiniz hayatınız boyunca.

Hikaye/Masal

Kaplumbağanın İnadı

Bir varmış, bir yokmuş, Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, Allah'ın yarattıkları buğday tanesinden çokmuş. Kimi kavak gibi uzun, kimi kabak gibi tombulmuş, Kimi yürürken tıs tıs eder, kimi kuş gibi uçarmış. Yeşil mi yeşil, güzel mi güzel bir orman içinde iki arkadaş kaplumbağa yaşarmış. Birinin adı Saka diğërininki ise Taka imiş. Saka ile Taka çok iyi arkadaşmış. Saka hareketli, yardımsever, çalışkan, dost canlısı bir kaplumbağaymış. Taka ise tembel, dünyayı umursamayan, herkesten uzak durmayı seven bir kaplumbağaymış. Tek arkadaşı Saka imiş. Saka ve Taka her akşam aynı ağacın altında buluşurlarmış. Saka her gün sabah uzun uzun yürür, yolda gördüğü hayvanlarla tanışır, arkadaş olurmuş. Taka'ninki ise her gün yaptığı tek şey bol bol yemek yemek ve uyumakmış. Saka, Taka'ya devamlı olarak; – Haydi, Taka sen de biraz gez, hareket et, çok şişmanladın, dermiş. Taka ise; – Biz kaplumbağalar zaten yavaş hayvanlarız; bizim hareketimizden ne olacak, diyerek yatarmış. Sürekli yemek yediğinden çok obur bir kaplumbağa olup çıkmış. Bulduğı her otu yiyormuş.

Saka ona; – Her otu yeme zehirlenirsin, dermiş ama o bildiğinden hiç şaşmaz, kimsenin sözüne kulak asmazmış. Bir gün Saka, Taka 'yı ormanda gezmeye ikna etmiş. Birkaç adım gidince Taka “Yorulдум!” diye şikâyet etmiş. Dinlenmek için bir yerde durmuşlar. Sürekli boğazını düşünen Taka , yiyecek bulmak için etrafa bakmaya başlamış. Daha önce görmediğı kırmızı meyveli bir sarmaşık görmüş. Yemek için meyvelere doğru ilerlemiş.

Saka;- Hayır, Taka onları yememeliyiz. Ne olduğunu bilmiyoruz, zararlı olabilirler, demiş.

– Baksana kırmızı kırmızı meyveler. Ne kadar da güzel Görünüyor, gel sen de ye, demiş Taka.

Saka yememesi için çok yalvardıysa da Taka 'yı vazgeçirememiş.

Taka hem yiyor hem de Saka'yı – Gel gel, sen de ye çok lezzetli, diye çağırıyormuş.

Taka tıka basa yedikten sonra uyumaya gitmiş. Daha yeni uykuya dalmış ki dayanılmaz bir karın ağrısıyla uyanmış. Saka, arkadaşının yanına koşmuş; ama elinden gelen hiçbir şey yokmuş. Taka karın ağrısıyla kıvranıyormuş. Saka ne yapacağını şaşırmış. Aklına arkadaşı geyiğı çağırarak gelmiş. Geyik hastalıklardan anlarmış. Koşa koşa geyiğın yanına gitmiş. Taka 'nın

başına gelenleri ona anlatmış. Geyik şifalı otlardan bir ilaç hazırlamış. Taka 'ya bunu içirmiş. Taka o günden sonra bir daha asla bilmediği yiyecekleri yememiş. Saka ile birlikte her gün ormanda uzun yürüyüşler yapmış. Saka artık onun çok yemesine de engel oluyormuş. Taka şişmanlıktan kurtulmuş, sağlıklı bir kaplumbağa olmuş. İki arkadaş ormanda uzun yıllar yaşamışlar.

Sevginin Açtığı Kapılar – Hikaye

Öğretmen, yetişkin sınıflardan birisine şöyle bir ödev verir:

– “Sevdiğiniz birine gidin ve ona kendisini sevdiğinizi söyleyin.”

Bir sonraki dersin başında ise öğrencilerden birisi söze şöyle başlar:

– Geçen hafta bize bu ödevi verdiğinizde size sinirlenmiştim. Bu sözleri söyleyebileceğim hiç kimsenin olmadığını düşünüyordum. Eve giderken bir anda yüreğimin sesine kulak verdim. İşte o zaman kime “Seni Seviyorum” diyeceğimi anladım.

Bundan beş yıl önce babamla aramızda bir tartışma geçmişti ve o günden bu yana bu sorunu çözememiştik. Önemli aile toplantılarının dışında birbirimizi görmemeye çalışıyorduk ve hemen hemen hiç konuşmuyorduk. Eve vardığımda babama kendisini çok

sevdiğimi söylemeye hazırdım. Bu kararı almak bile üzerimden büyük bir yük kaldırmıştı. Babam başka bir şehirde yaşıyordu. Akşam evin kapısını çaldığımda kapıyı babamın açması için dua ettim. Çünkü kapıyı annem açarsa kendimi tutamayıp, ona kendisini sevdiğimi söylemekten korkuyordum. Fakat Allah yardım etti ve kapıyı babam açtı. Hiç zaman kaybetmeden eşikten adımımı attım ve :

– “Baba, buraya seni sevdiğimi söylemeye geldim” dedim. Babam sanki bir anda başka bir adam olmuştu.

Yüzündeki ifade yumuşadı, kırılganlıklar yok oldu ve ağlamaya başladı. Kollarını açtı, beni kucakladı ve bana :

– “Ben de seni seviyorum oğlum, ama bunu hiçbir zaman dile getirmedim” dedi.

Fakat sizlere asıl anlatmak istediğim esas nokta bu değil. Babamı ziyaretimden iki gün sonra babam bir kalp krizi geçirdi ve hala hastanede. Şimdi yaşam savaşı veriyor. Şimdi sizlere şu mesajı vermek istiyorum:

– “Yapmanız gerektiğine inandığınız hiçbir şeyi ertelemeyin. Ya babama olan sevgimi ifade etmek için hala bekliyor olsaydım? Yapmanız gerekeni hemen yapın, hiç beklemeden...

Sevgili peygamberimiz “Birini seviyorsanız bu sevginizi ona bildiriniz” buyuruyor.

Bizler sizleri çok seviyoruz.

Hikaye – Aşçılıktan Vezirliğe

Aşçılıktan Vezirliğe

Cennetmekân Fatih Sultan Mehmed Han, bir gün veziri Mahmut Paşa ile tebdili kıyafet geziyordu. Pazar yerinde bir yeniçeri aşçısının her tarafa azar savurduğunu işitti ve sebebini merak etti. Mahmut Paşayı, bunun sebebini anlaması için aşçının yanına gönderdi. Mahmut Paşa adama yaklaşıp herkesi azarlamasının sebebini sordu. Adam anlatmaya başladı: Sabahtan akşama kadar gezdim, dolaştım, bir okka et bulamadım ve yemek pişiremedim. Nasıl geri döneceğimi düşünerek hırsımdan, hiddetimden uluorta azar ediyorum. Ne yazık ki memleket işlerine bakan yok. Muhtesip kendi safasında. Bu yüzden her ne ararsan bulunmuyor. Bu işi bana verselerdi dünyayı gıda maddeleriyle doldururdum.

*Herkes de ne aradığını bulurdu. Fakat elden ne gelir?
Mahmut Paşa durumu Padişaha anlattı. Fatih Sultan
Mehmed Han, de bu adamın adını kaydetti ve saraya
dönünce onu görmek istediğini söyledi. Hemen yeniçeri
aşçısını getirdiler ve huzura soktular. Padişah da onu
muhtesipliğe (Belediye Başkanlığına) tayin ettiğini
söyledi. Adam hemen elini kolunu sıvayıp çalışmaya
başladı. İş çok iyi idare etti ve İstanbul'u kısa bir zaman
içinde bolluğa kavuşturdu. Onun bu muvaffakiyeti, doğru,
dürüst bir adam olması yüzündendi. Bunun neticesi
olarak süratle ilerledi ve günün birinde vezir oldu.
Sonunda Fatih Sultan Mehmed Han onu sadrazamlığa
tayin etti. İşte... İşte, Gedik Ahmed Paşa adıyla meşhur
olan tarihi şahsiyet odur. Demek ki yalnız şikayet etmeyi
değil, şikayetin sebeplerini de ortadan kaldırmayı bilen
bir zat imiş. Halbuki şikayet edenlerin çoğu yalnız şikayet
etmeyi bilir, fakat işleri düzeltmek için çalışmazlar.*

ibretli Hikaye – Vermeyince Mabut

Sultan Mahmut Han, tebdili kıyafet yaparak bir kahveye girer.

Yaşlı çaycıya herkesin tıkanı baba diye hitap ettiğini görüp, bu lakabın nereden geldiğini sorar.

Çaycı anlatır:

Bir gece rüyamda çeşmemin daha iyi akması için çomak sokup açmaya çalıştım.

Çomak kırıldı, suyun akması iyice azaldı, uğraşırken temelli tılandı, su hiç akmaz oldu.

Bunu komşulara anlatınca, adım tılandı babaya çıktı.

Sultan Mahmut han, vezire, “Bir ay, her gün bu adama bir tepsi baklava getirin.

*Her dilimin altına bir altın koyun” diye talimat verir.
Ertesi gün baklava gelir.*

Çaycı, “Baklavayı satayım da üç beş kuruş alayım” der.

Bir Yahudi baklavayı rayiç fiyattan daha aşağı alır.

Baklavayı yerken altınları görür. Yahudi bir şeyler anlamaya çalışır.

Ertesi günü çaycıyı görüp, “Sana baklava getiren olursa ben yine daha yüksek fiyattan alırım” der. Yahudi her gün fiyatı artırarak almaya devam eder.

Çaycı da, iyi para kazanıyorum diyerek baklavaya hiç dokunmadan satar.

Bir ay sonra, baklava getirme işi biter.

Sultan, çaycı epey zenginlemiş diye düşünür. Padişah kıyafetiyle, çaycının yanına gelir.

Çaycıda bir değişiklik olmadığını anlayınca, “Baklavaları ne yaptın?” diye sorar.

O da, hiç birini yemeden sattığını söyler.

Hazineden bir miktar altın vermek üzere, çaycıyı saraya davet eder.

Sonra, “Şu küreği al, altınlara daldır, kürekte ne kadar altın kalırsa hepsi senin olsun” der.

Çaycı heyecanlanır, daha çok altın almak için küreği daldırır. Aksine ters daldırdığı için küreğin üstünde bir altın kalır.

Sultan; “Demek nasibin bu kadarmış” der.

Daha başka imtihanlara tabi tutarlar. Hiç birinden netice alınmayınca, Sultan der ki:

Vermeyince Mabut, neylesin Sultan Mahmut!

Cömertlik Sultanı

Zamanın Yemen hükümdarı, oldukça cömert biridir. İhsanları her yere yayılmasına rağmen, Hatimi Tai'nin cömertliğinden bahsedilmesine tahammül edemez. Sarayında herkese büyük bir ziyafet verir. Zengin fakir herkes yer. Halkın, (Hükümdarın ziyafeti ne kadar muhteşem oldu, neredeyse Hatime yaklaştı) dediğini duyunca, Hatim sağ kaldıkça, cömertlikte birinci olmasına imkan olmadığını anlar, onu öldürtmeye karar verir. Çok güçlü bir genç bulup eline bin altın verir. İş bitirince de, bin altın daha vereceğini söyler. Genç, sora sora Tay kabilesine kadar gelir. Güler yüzlü, kendisi gibi yiğit bir gençle karşılaşır. Bu sevimli genç: – Hoş geldin yiğidim. Çok yorgun olduğun anlaşıyor.

Buyur bu gece misafirim ol!” diyerek evine götürür. Gece, misafirine çok ikram ve ihsanda bulunur. Sabah olunca, misafir gitmek isteyince, birkaç gün daha kalmasını ısrar eder. Misafir der ki:

– Çok önemli bir işim var. Bir an önce gitmem gerekir. İyilik ve hizmet etmekten zevk duyduğu anlaşılan ev sahibi der ki:

– İşin nedir, sana acaba bir yardımım dokunabilir mi?

– Ey asil kişi, sen çok cömertsin, iyilik seversin, senden sır çıkmayacağı belli. Hatim isimli birini arıyorum. Acaba tanıyor musun?

– Hatim ile ne işin var?

Misafir, niçin geldiğini anlatıp der ki:

– Bu işte bana yardımcı olman mümkün mü?

– Elbette mümkündür. Yalnız bu iş pek kolay olmaz.

Dediklerime uyarsan

tereyağından kıl çekmiş gibi zahmetsiz olur.

– Ne yapmam gerekir?

– Hatim de senin gibi yiğit biridir. Belki öldüremezsın. Ben sana onun yerini tarif edeyim. Ancak öldüremez de iş meydana çıkarsa, yerini söylediğim için beni öldürebilir.

Bu bakımdan benim ellerimi, ayaklarımı bağla. Zorla söylettiğin anlaşılsın. Misafir, ev sahibinin elini, kolunu, ayaklarını iyice bağladıktan sonra sorar:

– Hatim nerede?

– Hatim denilen kimse benim. Madem benim başım senin

işine yarayacak, ne diye onu vermeyeyim? Misafirin arzusunu yerine getirmek, gönlünü etmek benim en büyük arzumdur. Hemen öldür, kimse duymadan buradan git! Genç, neye uğradığını şaşırır. Hemen Hatimin ayaklarına kapanıp der ki:

– Sana gül yaprağı ile dahi vuran kalleştir. N'olur beni bağışla!.. Genç, helalleşip oradan ayrılıp hükümdarın huzuruna çıkar. Olanları anlatır. Hükümdar da, iyiliksever, cömert olduğu için hatasını anlayıp (Taşıma su ile değirmen dönmez. Cömertlik mal ile değilmiş. Hatimin cömertliği yaratılışından, fitratından, güzel huyundan ileri geliyormuş. Sen verilen görevi fazlasıyla yerine getirdin) diyerek söz verdiği altınları hediye eder.

Yiğit T resi

*Boşa gider onca emek,
Haramdır yoruldu  demek;
Hak yolunda t kezlemek
Ve yıkılı  düşmek yasak!*

*Zorluğa göğüs germeli,
Zalimlere ders vermeli,
Başın göklere ermeli,
L kin haddi açmak yasak!*

*Kapılarak kin ve hırsa,
Bin bir tuzak kurulursa,
Dost hanęeri vurulursa,*

Hayret edip şaşmak yasak!

Kıvamında yan çabanın,

Sabır olmalı çobanın,

Gidip de yadın, yabanın

Ateşinde pişmek yasak!

Sen bereket, sen başaksın,

Huyda gül, soyda topraksın,

Suyun vakûr, engin aksın,

Seller gibi taşmak yasak!

Titrese de yer küresi,

Bilinmez yurdu yöresi,

Böyledir yiğit töresi,

Şan peşinde koşmak yasak!

Bestami Yazgan

Laleli Baba ile Sultan

İstanbul'un Laleli semtini bilirsiniz. Laleli'de yine bu isimle anılan tarihi bir cami vardır. Bu semt ve cami hakkında ilginç bir hikaye anlatılır.

Rivayet odur ki, Laleli Camii'ni Sultan III. Mustafa yaptırır. Sultan Mustafa bu camii yaptırırken; bu semtte Laleli Baba namında bir din büyüğünün yaşadığını, gerçek bir mürşid olduğunu, hikmetli sözler söylediğini öğrenir. Padişah bu zatla görüşmek, söz ve sohbetinden yararlanmak ister. Cami inşaatını denetlemeye geldiği bir gün, adamlarına Laleli Baba ile görüşmek istediğini bildirip davet ettirir. Padişahın buyruğu hemen Laleli Baba'ya ulaştırılır. O da hemen davete icabet eder.

Uzun uzun sohbet ederler. Padişah, Laleli Baba'nın sohbetinden çok memnun kalır. İçinde bu zatla sık sık

görüşme arzusu uyanır. Laleli'den ayrılacağı sırada, Laleli Baba'ya son bir soru sorar:

– Efendi Hazretleri, bu dünyada en güzel şey nedir acaba?

Laleli Baba ilginç bir cevap verir:

– Bu dünyada en güzel şey, yiyip içtikten sonra sıkıntısız bir şekilde def-i hacetini (büyük hacetini) yapabilmektir.

Hükümdar bu cevabı pek beğenmez. Laleli Baba gibi hikmetli sözleriyle herkesi etkileyen bir zata da bu cevabı pek yakıştıramaz. Hatta biraz da kaba bulur kendince.

Padişah veda ederek maiyetiyle birlikte saraya döner. Fakat bu ziyaretin ertesi günü şiddetli bir kabızlığa yakalanır. Bir türlü büyük hacetini yapamaz. Sarayın bütün ilgilileri ve hekimbaşı seferber olurlar. Bilinen bütün tüm ilaç ve yöntemleri uyguladılar lakin fayda etmez. Padişah kıvrılır sıkıntıdan... Maiyetten birinin aklına Laleli Baba gelir. O belki bu derde bir çare bulabilir? Zaten başka denenmedik bir yol da kalmamıştır.

Padişaha danışılıp görüşü alındıktan sonra padişahın adamları hemen Laleli Baba'ya gidip saraya buyur ederler. Padişah gerçekten büyük acılarla kıvranmaktadır.

– Laleli Baba söyle sende var mıdır bu derdin bir çaresi? Aman himmet et.

Laleli Baba:

– Ben sizi bu dertten kurtarırım kurtarmasına ama o kadar kolay değil. Karşılık olarak ne verirsiniz?

Padişah:

– Laleli'ye yaptırdığım o camii sana hediye edeyim.

“Yetmez” der Laleli Baba. Hanlar, hamamlar... Hatta Sultan Mustafa, Laleli'yi tamamıyla ona vermeyi bile teklif eder. Laleli Baba bir türlü “Tamam”, “Yeterli” demez. En sonunda ağzındaki baklayı çıkarır:

– Ben sizi bu dertten kurtarmasına kurtarırım ama karşılığında saltanatı (padişahlığı) isterim.

Padişah şaşırır, ancak sıkıntısı büyüktür. Sultanlığı görececek halde değildir. “Tamam” der. “Varsın saltanat senin olsun.” Laleli Baba bir dua yapar, padişahın sırtını sıvazlar. “Haydi git, kurtulacaksın!” buyurur. Gerçekten kısa sürede padişah sıkıntısından kurtulur. Kurtulur ama saltanat da elden gitmiştir. Şifa bulmanın sevincini, saltanatın elden çıkmasının üzüntüsü gölgeler. Laleli Baba, padişahın üzgün haline anlamlı anlamlı bakıp der ki:

– Bir saltanat ki bir def-i hacete değişiliyor... Öylesine ucuz bir saltanat bize gerek değil. Al yine senin olsun!...

İstanbul'da Evliya Var Mı?

Bir gün Padişah, vezire sorar;

- Vezir İstanbul'da evliya var mı?*
- Aman padişahım, İstanbul evliya yatağı olarak bilinir, evliya olmaz mı hiç!*
- Öyleyse bir kaç tanesini ziyaret edelim.*
- Sultanım, arzu ederseniz tebdil- i kıyafet ile şehri dolaşalım.*

Vezir ve padişah köylü kıyafetine girip, yola çıkarlar. Önce Mısır çarşısına girerler. Orada bir kumaşçı dükkanına girip selam verirler. Dükkan sahibi büyük bir edeple selamı alır ve müşterilerine iltifatta bulunarak;

- Hoş geldiniz, safa geldiniz, maşallah Allah'ın ne güzel kulları var, buyurun efendim der. Vezir, biraz kumaş lazım olduğunu ve kumaş almaya geldiklerini söyler. Kumaşçı, hangisinden alacaklarını sorar.*

Vezir;

- Şu topu, şu topu, şu topu indir. Diyerek topların*

yarısından fazlasını indirir.

Sonra da:

– Şundan yarım metre, şundan bir metre, şundan iki metre kes. Diyerek indirttiği bütün toplardan kestirir.

Kumaşçı:

– Allah'ın ne güzel kulları var, ya Rabbi! Sana şükür diyerek kestiği kumaşları paket yapar, ücretlerini hesap edip miktarı yazılı olan kağıdı vezire uzatır. Bu sefer vezir;

– Kusura bakmayın biz bunları almaktan vazgeçtik, çünkü kumaşları beğenmedik der.

Kumaşçı büyük bir teslimiyetle;

– Hay hay olur efendim, Allah'ın ne güzel kulları var, fark etmez efendim, güle güle! diyerek müşterilerini uğurlar. Paketlenmiş kumaşlarını bir tarafa koyar. Padişah ve vezir bu sefer Beyazıt meydanına çıkarlar.

Orada elinde sopasıyla; – Karpuz, karpuz! Diye bağırarak karpuz satan celalli birisini görürler.

Vezir; Padişahım, şimdi bu zattan karpuz alacağız ama hemen almayın. Karpuzları bastırın, birini alıp diğerini koyun, kolay, kolay karpuz beğenemeyen bir kimse gibi uzun zaman onu meşgul edin. Der. Padişah denildiği gibi; Birini alır birini bırakır, öbürünü sıkar, diğerinin kabuğuna el vurarak olup olmadığını kontrol eder ama bir türlü karpuz alamaz. Karpuzcu ise göz ucuyla müşterisini takip etmektedir. Bakar ki ellemediği ve

sıkmadığı karpuz kalmadı, müşteriye elindeki sopasını göstererek:

– Bana bak alacaksan bir tane al, git. Karpuzları yaralayıp durma! Beni de kumaşçı gibi zannetme! Padişah olduğuna da güvenme. Şu sopa ile kafanı kırarım! der.

Padişah:

– Sus sus, bizi deşifre etme! Alelacele bir karpuz alıp parasını ödeyerek hızlıca oradan ayrılır.

Vezir;

– Şimdi de Süleymaniye'ye gidelim, orada daha size nice Allah dostlarını göstereceğim der.

Padişah; – Vezir bu kadar yeter! Karpuzcusu, kumaşçısı evliya olan yerde daha neler vardır kim bilir, yeter! Şimdi gidip kumaşçının paralarını verelim, adamcağız zarar etmesin der. Tekrar kumaşçıya gidip selam verirler.

Kumaşçı yine aynı teslimiyet ve vakar içinde selamlarını alır;

– Buyurunuz efendim, Allah'ın ne güzel kulları var, buyrun efendim! der.

Vezir;

– Biz yeniden karar verdik kestirdiğimiz kumaşları alacağız deyip parasını verip kumaşçı ile vedalaşırlar.

Dükkandan

çıkarken kumaşçı ellerini kaldırıp;

– Ya Rabbi! Sana hamdolsun. Bugün iki defa dükkanıma

padişahı gönderdin. diye Allah'a şükreder. Padişah bu hal karşısında şaşırır, vezire;

– Vezir, anladım bu iki zatın ikisi de evliyadır ama acaba hangisi üstün? diye sorar. Akıllı vezir şöyle cevap verir;

– Padişahım, ben hangisinin üstün olduğunu bilemem; amma herhalde laftan anlayanlara kumaşçı gibisi, laftan anlamayanlara da karpuzcu gibi birisi lazım.

Deneme

Vaktiyle bir Kral maiyetini önemli bir görev için denemek ister. Birçok güçlü ve akıllı adam etrafına toplanırlar. Kral onları bugüne kadar görüp görecekları en büyük kapının önüne getirerek şöyle der: “Siz ey akıllı insanlar, benim bir derdim var ve hanginizin bunu çözebileceğini görmek istiyorum. Burada krallığımdaki en büyük ve en ağır kapıyı görüyorsunuz. Hanginiz bunu açabilirsiniz?”

Saray mensupları, uzun uzun bakarlar dev kapıya. Sonra da bazıları “açamayız” der gibi başlarını sallarlar.

Diğerleri, çevresindekilere göre daha akıllı sayılanlar, kapıyı daha yakından inceler, fakat onlar da açamayacaklarını kabul ederler. Bu akıllı insanlar böyle söyledince saraylılar sorunun çözülemeyecek kadar zor olduğunda fikir birliğine varırlar.

Sadece bir vezir kapının yanına giderek onu şöyle bir gözden geçirir ve elleriyle yoklar. İşin sonunda rezil olmak, mahcup olmak var belki, ama bunu düşünmez. Açmak için çeşitli yolları dener, en sonunda kuvvetle yüklendiğinde ağır kapı açılır... Meğer kapı zaten tam kapalı değildir ve açmak için deneme isteği ve yüreklilikle davranma cesaretinden başka bir şeye ihtiyaç yoktur.

Kral gülümser ve vezire şöyle der: “Sadece gördüğün ve işittiğine bağlı kalmadan, kendi gücünü devreye soktuğun ve denemeyi göze aldığın için saraydaki görevi sen alacaksın.”

Keloğlan Dört Haramiler

Bir varmış bir yokmuş. Sevimli bir Keloğlan varmış. Anasıyla birlikte karınca kararınca geçinip giderlermiş. Bir yıl hiç yağmur yağmamış, kıtlık olmuş. Ekinler tarlada, meyveler dalda, üzümder bağda susuzluktan kavrulmuş. Dereler, ırmaklar kurumuş. Bunun üzerine anası Keloğlan'ı iş bulup çalışarak para kazanması ve kışlık yiyecek alması için kasabaya gitmeye ikna etmiş. Anasının hazırladığı yiyecekleri torbasına koyan Keloğlan kasabaya gitmek üzere yola çıkmış. Hava sıcak, kasaba uzak, Keloğlan ormanda dinlenmek için, çimenlere uzanmış ama oracıkta uyuyakalmış. Neden sonra uyanmış, bakmış yiyecek torbası yok. Üzülmüş, dövünmüş, söylenmiş, etrafı aramış, torbayı bulamamış. Çaresiz durumu kabullenip kasabaya doğru yürüyüşüne devam etmiş. Sonunda ormandan çıkıp kasaba yoluna girmiş. Keloğlan giderken yol kenarında oturmuş yemek yiyen dört adama rastlamış. Bu adamlar, o bölgede hüküm

süren, soygunlar yapan dört haramiymiş. Keloğlan adamlara selam verip yanlarına sokulmuş ki, bir de ne görsün! Torba kendi torbası, yedikleri yiyecekler de anasının hazırladığı yiyeceklermiş. Keloğlan torbasını bu adamların çaldığını anlamış ama bir şey yapamamış. Yanında çakı bile yokken, adamların bellerine astıkları kılıçlara bakakalmış. Konuşmalarından onların harami olduklarını anlamış ama açlık korkuyu yenmiş:

” Ağalar, karnım çok açtır. Sabahtan beri bir şey yemedim. Yanınıza sokulsam ve iki lokma da ben yesem, he olur mu, ne dersiniz? ”

Haramiler, Keloğlan’a ters ters bakmışlar.

Haramilerden biri sormuş:

” Adın ne senin? ”

” Adım İbrahim ama herkes bana Keloğlan der. ”

” Keloğlan mı? Kel kafandan belli zaten. Biz insanların cebinden parasını, ağzından lokmasını alan haramileriz. Yiyecek torbanı aldık, canını almayalım. Var git uzaklaş, gözüm görmesin seni. ”

Bunun üzerine Keloğlan oradan bir uzaklaşmış ki sormayın.

Aradan bir ay geçmiş. Keloğlan kasabada odun kırmış, yük taşımış, getir-götür işlerinde çalışmış ve biraz para biriktirmiş. Bu arada haramilerin kasabalılara eziyet yaptığına şahit olmuş. Karşı çıkan olmayınca kasaba

meydanında haraç vermedi diye adam dövdüklerini görmüş.

Keloğlan ayrılmadan önce kasabalıları haramilerden kurtarmaya karar vermiş. Padişaha posta güverciniyle haber uurmuş. Padişah haramilerin üstüne asker göndermiş. Askerler, haramileri yakalamış ve zindana atmışlar. Böylelikle Keloğlan biriktirdiğı paralarla bir eşek satın almış ve kışlık yiyecekleri bu eşeğe yükleyip, harami korkusu olmadan köyünün yolunu tutmuş.

Keçiyle Eşek

Bir adamın bir keçisiyle bir de eşiğı varmış.

Keçi: “Ona benden daha iyi bakıyorlar! Onu benden daha iyi yediriyorlar!” diye eşiğı kıskanmış.

Bir kurnazlık düşünmüş, eşiğe demiş ki: “Ne olacak bu senin durumun? Bir değirmen taşına koşarlar, onu çevirirsin, bir arkana yük vururlar, onu taşırsın! Bir gün rahat ettiğin yok... Ben senin yerinde olsam ne yaparım, bilir misin? Bir hendeğin yanından geçerken saralıymışım da saram tutmuş gibi yuvarlanıveririm, belki birkaç gün dinlenirim!”

Keçi işte böyle demiş, eşek de inanmış onun sözüne, hendeğin yanından geçerken kendini atıvermiş. Bütün vücudu yara bere içinde kalmış.

Efendisi hemen bir baytar getirmiş, ondan ilaç sormuş. Baytar, eşiğin ötesine berisine bakmış, en sonunda: “Bir keçi ciğeri bulup kaynatacaksın, suyunu bu hayvana içireceksin; iyileştirmenin başka yolu yok” demiş.

Adamcağız da tek eşiğı iyileşsin diye keçiyi gözden çıkarmış, kesivermiş.

HİSSE: “Başkasına kötülük için düzen kuran, kendi kuyusunu kazmış olur”

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı

23 Nisan – Şiir

*Egemenlik bizimdir,
Düğün şenlik bizimdir,
Bu esenlik bizimdir,
Geldi 23 Nisan*

*Coşalım, sevinelim,
Süslenip giyinelim,
Coşkuyla övünelim,
Geldi 23 Nisan*

*Bayrakları alalım,
Alanlara dalalım,
Hepimiz bir olalım,
Geldi 23 Nisan.*

Hadi BESLEYİCİ

Al Bayrağın Duası

Al bayrağın alında,

Şehitlerin kanı var.

Kumaşında gül soylu

Yiğitlerin canı var.

Al bayrağın hilali,

Gökyüzünün süsüdür.

Yel estikçe duyulan

Allah Allah sesidir.

Al bayrağın yıldızı,

Parlıyor sonsuza dek.

Alnımızda yazıyor:

Bayrak, istiklâl demek.

Al bayrağın duası,

Milletiyle bir olmak.

*Bu aziz topraklarda,
Kuşlar gibi hür olmak.*

*Al bayrağın ateşi,
İçimizde sönmesin,
Dünya durdukça bayrak,
Gönderinden inmesin.*

Yusuf DURSUN

Kurbanlığın Sevinci

*Sabır ile bilendik,
Kurban olmak ne güzel!
İsmail'den öğrendik,
Kurban olmak ne güzel!*

*Duyun, melekler duyun;
Bu, cennetlik bir oyun.
İster koç, ister koyun,
Kurban olmak ne güzel!*

*Çocuklar süsler bizi,
Eliyle besler bizi.
Unutup kendimizi
Kurban olmak ne güzel!*

*Mest olup uçmak için,
Sırat'ı geçmek için,
Kevser'den içmek için
Kurban olmak ne güzel!*

*Mübarek bayram günü,
Müminlerin düğünü.
Adayıp tatlı canı,
Kurban olmak ne güzel!*

Bestami Yazgan

ALPARSLAN

Torunlarım dört yana, kol kol, gitsin;

Malazgird'den İstanbul'a yol gitsin!

Gelip sana çarpan gücü, yavaştan

Anlamazsa, haritadan sil, gitsin!

Şehidlerim, Allah'a, al al, gitsin,

Yaralıma su verene bal gitsin!

Taclarını bir şey sanan gururlar

Tahtlı gelip, taclı gelip kul gitsin!

Fakat, harb bu: kalmak da var, ölmek de;

Esir olup kalmaktansa öl, gitsin!

Şehidlerim uçmağa, al al, gitsin,

Yaralıma su verene bal gitsin!

Çekilirmiş gibi davran merkezde

İki yandan sağ yürüsün, sol gitsin!

Olsa da son saatin son dakkası,

Senden aman dileyeni sal, gitsin!

*Şehidlerim, Allah'a, al al, gitsin,
Yaralıma su verene bal gitsin!*

*Ve gönlünden kopup, bize bir yaprak,
Bir tomurcuk gönderene gül gitsin.
Düğünlerde tadı gelsin barışın:
Kızlarıma duvak gitsin, tel gitsin!*

*Şehidlerim Huzura, al al, gitsin,
Yaralıma su verene bal gitsin!*

Arif Nihat Asya

ÇOCUK

*Böyle çıtır çıtır
Çıtırdamazdı ocaklar
Sen olmasan.*

*Mırıl mırıl
Ninni bilmezdi dudaklar
Sen olmasan.*

*Neye yarardı oyuncaklar
Sen olmasan.*

*Ve soğurdu yavrum, kucaklar
Sen olmasan.*

ARİF NİHAT ASYA

Haddini Bilmek

Fare, bir devenin yularına yapışmış, onunla birlikte gidiyordu. Gidiyordu ya, gurur ve kibri de kendisiyle birlikte gidiyordu.

Deve, ömrü boyunca bu kadar kibirli, kendini beğenmiş ve üstün gören biriyle karşılaşmamıştı. Fare, kendi kendine:

‘Ne büyük bir rehbermişim de haberim yokmuş. Deveyi yularından tutmuş götürüyorum.’ diyordu.

Az sonra bir ırmağa çıktı yolu devenin. Gürül gürül çağlayarak akıyordu. Deve duraksadı. Akıntı güçlüydü. Ama rahatlıkla geçebilirdi. Fareninse beti benzi atmıştı. ‘Eyvah!’ dedi. ‘Şimdi ne yapacağım?’

Deve, az önce gururundan yanına yaklaşılmayan fareye baktı:

‘Hayrola dostum!’ dedi. ‘Ne oldu?’

Fare kekeledi:

‘Yo, yok bişey!’

Deve:

'Haydi!' dedi. 'Paçaları siva da gir suya, kılavuz sen değil misin?'

Fare, zor durumdaydı:

'Bu koca ırmağı nasıl geçerim?' dedi. Sesi yumuşamış, yelkenleri indirmişti.

'Su çok derin!'

Deve ağır ağır girdi suya. Birkaç adım attı. Su dizlerindeydi:

'Korkmana gerek yok!' dedi. 'Bak, dizlerime geliyor!'

Fare yalvarır gibi:

'Aziz üstad...' dedi. 'Senin dizine gelen su, benim başımı kaç metre geçer Allah bilir.' Deve taşı gediğine koyarak:

'Öyleyse...' dedi. 'Bir daha böbürlenme, haddini bil!'

Ve ekledi:

'Haydi hörgücüme geç de gidelim.'

Çiçek ve Su

Günün birinde bir çiçekle su karşılaşır ve arkadaş olurlar. İlk önceleri arkadaşlık olarak devam eder ilişkileri. Tabii ki her zaman lazımdır arkadaşlık birbirini tanımak için. Gel zaman git zaman, çiçek o kadar mutlu olur ki suyun yanında, içi içine sığmaz olur artık ve anlar ki suya aşık olmuştur. İlk kez aşık olan çiçek etrafa kokular saçmaya başlar. «Sırf senin hatırın için ey su» diye. Öyle bir zaman gelir ki artık su da içinde çiçeğe karşı bir şeyler hissetmeye baslar. Fark eder ki çiçeğe aşık olmuştur. Ama su da ilk defa aşık oluyordur. Günler ve aylar birbirini kovalar ve çiçek «Acaba su beni sevmiyor mu?» diye düşünmeye baslar. Çünkü su pek ilgilenmemektedir çiçekle... Halbuki çiçek alışkın değildir böyle bir sevgiye. Ve dayanamaz bir gün, çiçek suya «Seni seviyorum» der. Su «Ben de seni seviyorum» diye cevaplar.

Aradan zaman geçer ve çiçek yine suya “Seni seviyorum” der. Su “Ben de” der. Çiçek sabırlıdır. Bekler, bekler, bekler... Artık öyle bir duruma gelir ki, çiçek koku saçamaz olur artık etrafa. Ve son kez suya “Seni seviyorum” der. Su da “Sana söyledim ya, ben de seni seviyorum” der. Ve gün gelir çiçek yataklara düşer. Hastalanmıştır çiçek artık. Rengi solmuş, çehresi sararmıştır çiçeğin. Yataklardadır artık çiçek, su da başında bekler öylece, çiçeğe yardımcı olmak için. Ama bellidir ki artık çiçek ölecektir ve son kez zorlukla başını döndürerek çiçek, suya der ki: “Seni ben gerçekten seviyorum” Çok hüzünlenir su bu durum karşısında ve son çare olarak bir doktor çağırır. Doktor gelir ve muayene eder çiçeği. Muayeneden sonra şöyle der:

“Hastanın durumu ümitsiz, artık elimizden bir şey gelmez.” Su merak eder sevdiğinin ölümüne sebep olan hastalık nedir diye ve sorar doktora “Hastalığı nedir?” Doktor şöyle bir bakar suya ve der ki “Çiçeğin bir hastalığı yok dostum, bu çiçek sadece susuz kalmış, ölümü onun için” der.

Ve anlar ki su artık, sevgiliye sadece “Seni seviyorum” demek yetmemektedir... Sevdiklerinize sevdiğinizi mutlaka hissettirin. Söz tek başına çare değil. Gelecek sayı sizleri burada bekliyorum.